

Випуск № 20
Грудень 2013

Дніпровська Січ

Козацький дитячий часопис

**Всеукраїнській громадській
козацькій дитячій організації
«Дніпровська Січ» — 10 років**

*Київська
гімназія
№283*

Дніпровська Січ

№20 (2013)

- 3-6 До 70-річчя визволення Києва від фашистських окупантів
- 7 Дорогами партизанської слави
- 8-9 Вахта пам'яті
- 10 Нашу пам'ять обпалює вічний вогонь
- 11-12 Доземно вклонімся героям війни
- 13-14 Гідно живи їх життям недожитим
- 15 Річниця частини 3001 внутрішніх військ
- 16-17 ВГКДО «Дніпровська Січ» — 10 років
- 18 Щасливі миті дитинства
- 19 Свято справжніх козачат!
- 20-21 Ми на Вкраїні таки український народ!
- 22 Маленькі патріоти великої України
- 23 Серцю є чому радіти
- 24-25 Разом назустріч новому і захоплюючому
- 26-27 День українського козацтва
- 28 Посвята в гімназисти
- 29-30 Дзвони пам'яті
- 31 Дитинства перегорнута сторінка
- 32 Хто бореться, той і перемагає!
- 33 Пишаюсь, гімназіє, тобою!
- 34 Люби свій край і береги свої...
- 35 Турбота про освіту
- 36 Тут історія моєї держави
- 37 Кримські мандри
- 38-39 Кроки в успішне майбуття. Ти є ти, не цурайся себе!
- 40 Земля — наш спільний дім
- 41 Козацькому роду нема переводу,
козацька гімназія всім це доводить!
- 42 Мандруємо Україною разом!

На обкладинці часопису козачата 5-Д класу

Головний редактор В.М.Гнатюк
Голова прес-центру М.А.Швед
Керівник науково-методичного центру К.Є.Кулик
sh283@ukr.net

До 70-річчя визволення Києва від фашистських окупантів

Наш народ ніколи не забуде страхіття Великої Вітчизняної війни, у якій полягло мільйони українців. Особливо жорстокими були бої за Київ. 3 листопада 1943 року із Лютізького плацдарму розгорнулися наступальні дії радянських військ, у ході яких 6 листопада відбулось звільнення міста Києва.

Наш народ ніколи не забуде страхіття Великої Вітчизняної війни, у якій полягло мільйони українців. Особливо жорстокими були бої за Київ. 3 листопада 1943 року із Лютізького плацдарму розгорнулися наступальні дії радянських військ, у ході яких 6 листопада відбулось звільнення міста Києва. У боях за визволення столиці України загинуло за різними джерелами від 400 000 до 600 000 бійців та цивільного населення. Вшановуючи пам'ять про героїчні події визволення Києва, учні гімназії, члени Всеукраїнської громадської козацької дитячої організації «Дніпровська Січ», провели уроки мужності, виставки малюнків, виховні години, зустрічі з ветеранами Великої Вітчизняної війни. Школярі 9-А класу (класний керівник Лит-

винюк Л.О.), 9-Г класу (класний керівник Демиденко В.Д.), 8-А класу (класний керівник Радецька Т.Д.) взяли участь у загальногімназійному заході «Пам'яті безсмертне джерело», а лекторська група учнів 11-х класів (керівники — вчителі Незділько О.С., Усата А.Б.) провела тематичний лекторій «Ніхто не забутий, ніщо не забуто». Учні гімназії виконували почесну місію у відновленні вахти Пам'яті у парку Вічної Слави, відвідали музей «Історії Великої Вітчизняної війни 1941-1945 р.р.», діораму «Битва за Київ» у селі Нові Петрівці. Своє міркування про урок мужності, який транслювався на каналі ТРК «Київ», за участю голови КМДА Олександра Попова школярі та вчителі висловили так: «6 листопада ми відзначаємо річ-

ницю визволення нашого рідного міста. Цей день так схожий на свято 9 травня, але з кожним роком на ці свята мають змогу прийти все менше ветеранів, яким довелося брати участь у тих подіях. Урок мужності, що транслювало наше телебачення, дав можливість багатьом почути спогади ветеранів і побачити фрагменти документальних фільмів та фото тих часів. Мені хотілося зупинити цю мить, щоб уважно розгледіти обличчя кожного солдата, адже на цих світлинах міг бути і мій батько, Ковальський Дмитро Іванович. Він не любив розповідати про ті страшні роки, але його спогади стали для мене історією подвигу всього народу. Мій батько пішов на війну у 18 років. Початок війни був страшним для наших солдатів, вони не змогли зупинити ворога і змушені були відступити. Так мій батько разом зі своїм двоюрідним братом потрапили в полон. Німці зігнали наших солдатів до табору, що був у Києві. Полонених було так багато, що їх тримали за колючим дротом прямо на вулиці. Німецькі окупанти іноді кидали в натовп сиру картоплю і сміялися, дивлячись на страждання полонених. Від голоду і холоду люди помирали і залишалися лежати, доки через кілька днів їх не забирали з території табору. Мої рідні, виснажені і знесилені, втратили надію на життя. Одного разу прочинилися ворота і на територію табору зайшов чоловік, що пильно вдивлявся в обличчя кожного полоненого солдата. Це був учитель із сусіднього села, який мав дозвіл забрати двох своїх синів. Він підійшов до батька з братом, запитав звідки вони родом, пояснив, що це останній табір і якщо він не знайде своїх синів, то виведе їх. Так чуйність зовсім чужої людини врятувала моєму батьку життя. По окупованій території вони повернулися додому, але зовсім не довго тривав цей відпочинок. І знову на фронт, знову під кулі і бомби. Бій за Київ був дуже тяжким. Німці не хотіли залишати його і не віддавали жодного кусочка землі без бою. Наші бійці переправлялись через Дніпро на саморобних плотах, які часто не витримували бомбардувань і переверталися, ламалися на бурхливих хвилях річки. Перепливши Дніпро, відстоювали кожен клептик рідної землі. Малоозброєні, але рішучі, мужні, хоробрі, вони не тільки вистояли, а й пере-

могли. Такими важкими стежками війни, втрачаючи щоденно своїх однополчан, мій батько дійшов до Берліну. Мав багато нагород, будучи звичайним рядовим кулеметником. Його ордени і медалі – наша сімейна реліквія. Про його подвиг ми розповідаємо нашим дітям і бажаємо, щоб нікому ніколи не довелося пережити тих страждань, що випали на долю рідних».

І.Д.Єрмакова, учитель математики

«В цьому році ми відзначаємо 70 років з дня визволення Києва від німецько-фашистських загарбників. 70 років... майже три покоління людей не бачили, і слава Богу, жакхиття війни. Але забувати про тих, завдяки кому живемо у мирний час,

ми не маємо права. Дуже важливо, щоб це пам'ятали наші діти й онуки. Тому таке велике значення мають уроки мужності. Вони допомагають учням краще зрозуміти, якою ціною дісталась перемога. Слухаючи ветеранів, які пережили страхіття тієї війни, та молодих офіцерів, що хочуть присвятити своє життя захисту Вітчизни, дивлячись на старі фотографії зруйнованого Києва, ми переконуємось — таке не повинно повторитись».

О.В.Єгорова, учитель фізики

«Телеурок, присвячений 70-річчю визволення Києва від німецько-фашистських загарбників, розпочався кадрами хронічки захоплення Києва у 1941 році та його

визволення 1943 року. Жажливі картини війни сколихнули почуття туги, скорботи, співчуття людям, яким довелося жити у ті страшні часи, і особливе почуття – почуття вдячності тим, хто завдяки своїй відвазі та мужності здобув перемогу та подарував мирне небо над головою нинішнім поколінням.

Учні – учасники уроку – навели різні приклади мужності. Це й відвага солдат, що свідомо йшли на смерть, і самовіддана праця військових лікарів, які повернули життя тисячам поранених, і робота працівників тилу, що у жакликих умовах забезпечували фронт усім необхідним. Не слід забувати і про роботу вчених, винаходи яких сприяли модернізації озброєння країни. Неабияку мужність виявили й полонені концтаборів, які, не зважаючи на страхотливі умови існування, вижили й зуміли залишитися людьми. Насамкінець ведучий уроку поставив запитання, чи має місце мужність у мирний час? Приклад хлопця, що врятував свого молодшого брата від смерті, дає вичерпну відповідь на це питання».

А.О.Бут, учитель англійської мови

«6 листопада я був присутній на відкритому уроці, присвяченому визволенню Києва від німецько-фашистських загарбників. Про Велику Вітчизняну війну наше покоління знає тільки з кінофільмів, книжок

та розповідей самих очевидців, яких майже на залишилось. На цьому уроці я ще раз переконався у руйнівній силі війни, у загарбницьких помислах фашистів, які заради світового панування знищили сотні мільйонів людей. Київ теж був загарбаний німецькими військами. Тисячі окупантів вдень та вночі полювали на людей, грабували та вбивали. Але кияни не скорилися. Всі, і малі, і старі, чинили опір катам. Німці не

змогли зламати український дух. 6 листопада 1943 р. радянські війська в ході Київської наступальної операції визволили нашу столицю від німецько-фашистських загарбників.

Я хочу, щоб всі люди завжди пам'ятали про ці страшні дні.

Я хочу, щоб ми ніколи не забували наших визволителів.

Я хочу, щоб всі люди на планеті зробили все для того, щоб ніколи не було війни».

Козуб Ярослав, учень 6-Д класу

«Урок мужності був незабутнім. Ми переглянули фільм про визволення Києва від фашистських загарбників. Багато солдат загинуло від голоду, багато — через поранення. Траплялося таке, що воїни тонули, переходячи Дніпро при штурмі Києва. Сміливі місцеві мешканці допомагали копати протитанкові окопи. Поруч з чоловіками і жінки захищали нашу Батьківщину. Тяжко було й лікарям, які працювали день і ніч, рятуючи людей й створюючи різні вакцини і ліки. Дітям було ще гірше. Їх забирали до німецьких концтаборів, прирікаючи на голодну смерть, до того ж у них брали кров для німецьких солдат. Але все ж таки наш народ пережив страшні часи. Всі поставили собі за мету захистити свою рідну землю і зробили це. Ми пишаємось нашими ветеранами і вдячні героям за Перемогу, за наше мирне і щасливе дитинство».

Падагуц Олександра, учениця 6-Д класу

«Хочу подякувати авторам, які створили передачу «Урок мужності», присвячену 70-й річниці визволення Києва. Я вважаю, що мої однолітки повинні знати все про Велику Вітчизняну війну. Хочу показати на власному прикладі моїх рідних, як вони пережили Другу світову. Дід мого тата, Мельничук Віль Олександрович, зустрів звістку про визволення Києва у шпиталі. На той час він вже третій місяць лікував поранену під час бою осколком ногу. Дідусь розповідав: коли дізнався, що звільнили рідне місто, його охопила величезна радість і піднесення! Але повернутися додому йому судилося лише через вісім років. Після закінчення війни він

продовжив службу у війську. Іноді мені здається, що мій прадід міг випадково зустрітися з моєю прабабусею ще влітку 41-го, можливо, вони поряд лопатами рили проти-танкові рови та окопи на околицях Києва. Моя прабабуся, Мельничук Дар'я Григорівна, бачила, як була висаджена в повітря та ще тиждень по тому палала, головна вулиця Києва — Хрещатик. Під час першого вибуху 24 вересня 1941 року на розі вулиць Прорізна та Хрещатик моя, тоді 19-річна, прабабуся знаходилась майже поруч на Думському майдані (сучасний Майдан Незалежності). Їй пощастило не загинути під розвалинами 324 київських підірваних і спалених будинків».

Комарова Анастасія, учениця 7-Д класу

«У нашій гімназії проходив Урок мужності, присвячений 70-річчю визволення Києва. Нам розповідали про напад німців на Київ у 1941 році, про жакливі часи війни, як люди помирили з голоду, як гинули солдати, відстоюючи Батьківщину. Загинуло близько 30 тисяч людей. Підходи до міста — зруйновані, вибратися було неможливо. У 1943 році під час форсування Дніпра наше військо прорвало німецьку оборону. Вода в річці була червоною від крові загиблих. Велику роль у цій війні відіграли медичні працівники. Вони рятували життя солдатів та звичайним людям. Одним з них був Буйко Петро Михайлович. Він брав участь у партизанському русі, організував медичну службу радянського партизанського руху на Фастівщині. Живцем спалений нацистами. У тій війні полягло тисячі солдат, але ми зберігаємо пам'ять про них у своєму серці».

Стасюк Валерія, учениця 7-Д класу

«Київ — древнє місто. Багато разів його хотіли знищити і багато разів його відновлювали. Окупанти зруйнували будинки, винищили парки та пам'ятники історії, розстріляли тисячі людей. Але незламний дух киян, їх ненависть до фа-

кілька хвилин зазирнув до родини, передав тушонку і хліб, тоді його бачили востаннє. А якого горя зазнали люди в окупаційний період?! Про це мені вже переповідав татусь зі спогадів свого батька Олександра, який безпосередньо брав участь у бойових діях. У 14 років був вихованцем полку і разом з радянськими військами закінчив війну у Празі. У сімейному архіві залишились його нагороди та світлини. Святкуючи 70-річчя з дня визволення Києва, я впевнена, що нинішні і майбутні покоління завжди будуть вдячні тим, хто не жалюючи свого життя і його ціною, стали запорукою нашого безхмарного сьогодення».

Шевченко Олександра, 8-Б клас

знався багато фактів з історії, які до цього були мені невідомі. Дехто з моїх ровесників просльозився, переглядаючи фрагменти фільму. Ми усвідомлюємо: війна — це дуже жорстока, страшна подія в будь-якій

шизму і прагнення до визволення допомогли вистояти місту. Велика битва велася за Київ. Визволення тривало два місяці. За кожен вулицю, за кожен будинок йшли кровопролитні бої. Героїзму, мужності і самопожертви радянських воїнів присвячений цей фільм. Учасниками цих подій було і мирне населення, і дорослі, і діти. Ми вклоняємося героям. Разом наші діди і прадіди вистояли. Вічна пам'ять загиблим і шана живим!»

Тернавська Ірина, учениця 7-Д класу

«Тільки тепер, коли мені вже майже 14 років, я почала усвідомлювати розміри того лиха, що називається Велика Вітчизняна війна. Біда зазирнула у кожний дім. Не минула і мою родину. Під час наступу ворогів на Київ пропав безвісти мій прадідусь Іван, боєць Радянської армії. Відпросившись із фронту, на

«На війні були всі: і військові, і прості люди, і жінки, і діти, — і всі вони захищали свою Батьківщину. Наші прадідусі і дідусі подарували нам життя у вільній країні, і ми повинні дякувати їм за це, оскільки вони боролися за нас, жертвуючи собою. Наша мета — не забувати

про минуле предків і розповідати про них нашим нащадкам. І я хочу від імені усіх учнів подякувати директору й усьому педагогічному колективу, які дали можливість бути учасником Уроку мужності».

Бондаренко Катерина, 8-Д клас

«На Уроці мужності нам показували кадри тих буремних днів визволення Києва від німецьких загарбників. Подивившись їх, я ді-

країні чи на континенті. А в ті часи люди самі йшли на війну, йшли на смерть заради своїх рідних, заради захисту Батьківщини. Вони боролися за майбутнє своїх нащадків, за майбутнє своєї країни, за її волю. Тому я українець, живу у вільній, незалежній державі і цим пишаюсь! На захист Батьківщини стали не

тільки армійці, це були люди різних професій, зокрема, лікарі, які повернули фронту 72% поранених. Працюючи вдень і вночі, в екстремальних умовах, вони встигали робити наукові відкриття в медицині, наприклад: препарати для згортання крові, сироватку АЦС, вдосконалювали лікування ран. Одним із героїв війни був Михайло Оskarович Патон, який у 70 років міг би евакуюватися в Уфу і спокійно дожити своє життя, але він зі

своїми співробітниками виїздить у Нижній Тагіл, і, наполегливо працюючи, вдосконалює технології автоматичного зварювання, які зміцнили танки і наблизили Перемогу над запеклим ворогом. Для мене завжди будуть прикладом відданості Вітчизні — воїни Великої Вітчизняної війни — ветерани. Спасибі за Перемогу, спасибі за волю, спасибі за героїзм».

Андрій Кузора, учень 9-В класу

Дорогами партизанської слави

22 вересня у День партизанської слави в гімназії відбулось свято Пам'яті, на якому були присутні ветерани Великої Вітчизняної війни, прославлені підпільники, люди, які відстоювали незалежність Батьківщини і на фронтах, і в тилу ворога. Гостями дійства стали – голова комітету партизанів та підпільників Деснянського району Півень Валентина Павлівна, партизан, народний месник Ткаченко Георгій Миколайович і ветеран Великої Вітчизняної війни, голова комітету з виховної патріотичної роботи, письменник Царьов Микола Андрійович. Виступаючи перед учнями гімназії, сивочолі ветерани з хвилюванням розповідали юнакам і дівчатам про страшні випробовування, які випали на долю українського народу під час Великої Вітчизняної війни. В умовах тотального терору і нехтування ворогом елементарних прав людини, насамперед право на життя, в Україні сформувався Рух опору – дієве партизанське підпілля, – яке стало грізною силою і перешкодою на шляху здійснення фашистами жакливого плану поневолення народу. Принишкла молодь із захопленням дивилась на стареньких і немічних дідусів і бабусь, які в юності, ризикуючи життям, здоров'ям, волею, були нескорені, сильні духом люди,

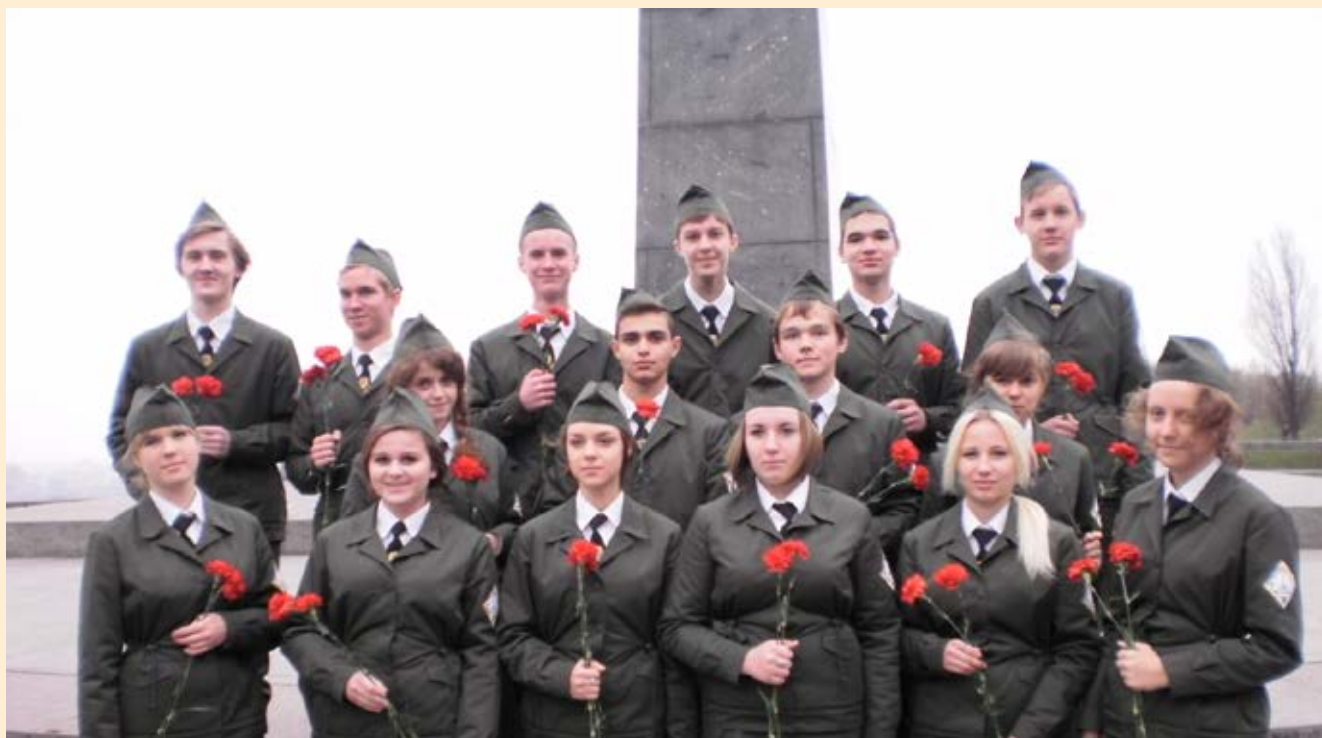
що понад усе прагнули відстояти землю своїх дідів і прадідів. А далі лекторська група учнів 10-11 класів під керівництвом викладача захисту Вітчизни Гуляка В.І. розповіла присутнім про сторінки героїчної боротьби партизан з окупантами. У слайдах і повідомленнях звучала інформація про підпільну боротьбу народу. Перші заходи партизанів з'явилися наприкінці 1941 року у районах Чернігова і Сум під керівництвом Миколи Попудренка та Сидора Ковпака. Це був початок гуртування партизанів у лісах північної України. Народну війну в тилу німецько-фашистських військ вели всюди: у містах і селах, на залізничних вузлах і станціях, на річках, у лісах і степах України. Широкі верстви населення брали участь у зриві економічних, політичних та військових планів і заходів нацистських загарбників. Опір здійснювався на всій окупованій території і був нищівним для загарбників. Завдяки безстрашній і непримиренній боротьбі партизанів і підпільників, земля України горіла під ногами у фашистів. Великої сили були удари по комунікаціях ворога, захоплення і ліквідація складів і баз із боеприпасами та озброєнням, нещадним винищенням ворожих гарнізонів, ефективним пошкодженням і знищенням зв'язку між частинами німецької армії. Важливою була розвідувальна діяльність партизанських формувань і підпільних організацій, наслідком якої стала ліквідація об'єктів військового призначення. У 1943 році партизани контролювали лісові райони північно-східної України, завдаючи значних

втрат тиловим німецьким підрозділам, адміністрації та інфраструктурі цих районів. З наближенням Радянської армії восени 1943 року партизанський рух в Україні поживався. У травні-жовтні 1943 загін Сидора Ковпака здійснив відомий рейд з Путивля через Волинь у Карпати з наміром перерізати шляхи відступу фашистам. Коли почалися бої за Дніпро, рейд Ковпака мав психологічне значення, бо остаточно показав людям, що нацисти не всесильні. Так, Перемога була одна на всіх, і ніхто не стояв за ціною. Для України ця ціна становила за різними джерелами від 8 до 10 мільйонів люд-

ських життів. Республіка дала армії і флоту понад 7 мільйонів воїнів. Кожен другий з них поліг на фронтах, а кожен другий з тих, хто залишився серед живих, повернувся додому інвалідом. Кожний сьомий з тих мільйонів, яких забрала війна, – наш співвітчизник. Відзначення Дня партизанської слави формує в молоді такі поняття як Батьківщина, честь, обов'язок і пам'ять.

М.А.Швед, заступник директора з виховної роботи

Вахта пам'яті

Могили загиблих воїнів-визволителів столиці України знаходяться в багатьох місцях і, зокрема, у парку Вічної Слави в Києві. Тут поховано танкіста-розвідника М.Шолуденка, який був серед перших і загинув у центрі міста, та інших героїв, полеглих у боях за Київ. Пам'ятник у парку Вічної Слави являє собою 26-метровий обеліск, біля його підніжжя — могила Невідомого солдата, над якою палає Вічний вогонь. До монумента веде широка алея, обабіч якої некрополь — 34 могили воїнів, які загинули в боях за свободу і незалежність нашої Батьківщини, зокрема, й за столицю України. Саме біля обеліску Слави київська влада вирішила відновити Пост №1, де в почесній Вахті пам'яті стоять хлопці і дівчата, нинішні школярі. Деснянський район, в особі учнів козацької гімназії, гідно виконав свій почесний обов'язок 1 листопада 2013 року. Про відчуття і враження пишуть юні кияни, які є нащадками воїнів, що не повернулися із пекла війни.

Реп'ях Каріна, учениця 10-А класу:

«Мене переповнюють почуття гордості за те, що доля подарувала можливість бути учасницею Вахти пам'яті. Всю сім'ю сколихнула ця подія, адже моя прабабуся, Марія Григорівна, була очевидцем окупації і визволення нашої столиці. Їй зараз 82 роки. Вона дуже пишається мною. Зі слізьми на очах розповіла усій родині, як кияни носили на курган землю, щоб зробити це місце помітним і величним заради пам'яті солдат, які не повернулися з війни».

Гапон Анастасія, учениця 10-В класу:

«Це велика відповідальність нести Почесну вахту на могили Невідомого солдата. У ці хвилини приходить усвідомлення свого місця у житті. Чи все ми робимо залежне від нас, щоб бути гідними їх подвигу».

Маківська Марія, учениця 10-Б класу:

«Почуття гордості і жалю, поваги і скорботи переповнюють душу. Дивись на холодні хвилі Дніпра й усві-

домлюєш, скільки їх, безіменних, залишилось там, на глибині широкої могутньої ріки. Вічна пам'ять героям!»

Каліновський Кирило, учень 10-Г класу:

«На жаль, я не був учасником Почесної вахти, але разом зі своїми ровесниками — учнями гімназії — брав участь у Почесній ході до Меморіалу Вічної Слави у День визволення Києва від німецько-фашистських загарбників. Я на власні очі побачив тисячі киян та гостей міста, які йшли колонами й поодинокі до Парку Слави, щоб покласти квіти на могили героїв. І пригадалися мені слова Марка Твена: «Мир, щастя, братство людей — ось що потрібно нам у цьому світі!»

Ковальова Вікторія, учениця 10-Б класу:

«Я пишаюсь тим, що була учасницею Почесної вахти. Із завмиранням серця я буду згадувати ті миті все життя. На мою думку, відновлення дії Поста № 1 дуже потрібна і важлива справа для збереження пам'яті і формування у молоді патріотизму.»

Нашу пам'ять обпалює вічний вогонь

*Я повернуся, сину,
ти тільки дуже чекай,
Любов'ю своєю і вірою
від куль мене захищай.*

Як нам боляче було спостерігати за злочином фашистів у Бабиному Яру. 3 29 вересня 1941 року і впродовж всього періоду окупації Києва щоп'ятниці там знищували мирних жителів: євреїв, українців, росіян. Втрати в Україні у війні були колосальними. Олександр Довженко про той час писав: «Вся Україна була в огні. Горіло все. І все гинуло...» Але надія помирає останньою. Гімназисти тримають у руках трикутники – це листи... воєнні листи. Як їх чекали, якими вони були жаданими... Серце завмирає при спогляданні сцени уявної розмови матері і живого, ще живого, синочка:

*Тож скільки років од війни
Живе вже самотою.*

*І все виходить на поріг
В журбі, в плачі німому.*

Нашу пам'ять обпалює вічний вогонь на могилі Невідомого солдата, де спочивають герої війни, і куди приходять ще живі, але старенькі сивочолі ветерани. Роки, роки, роки...

*Пам'ятайте, друзі,
их людей довіку
Тих, хто повернувся
і поліг в боях.
І вклонілось всі ми низько
до землі їм,
Квітами устелим
їх тернистий шлях.*

**М.А.Швед, заступник директора
з виховної роботи**

6 листопада в гімназії відбувся захід в рамках відзначення 70-річчя визволення Києва від німецько-фашистських загарбників, який присвячувався всім тим, хто пройшов шляхами війни, хто пішов у безсмертя, і тим, хто живе серед нас. Дійство підготували учні 9-А класу (класний керівник Л.О.Литвинюк), 9-Г класу (класний керівник В.Д.Демиденко), 8-А класу (класний керівник Т.Д.Радецька). Мудрі наставники і їх вихованці настільки перейнялись трагічними подіями Великої Вітчизняної війни, що не залишили жодного байдужого серця у глядацькій залі. Непрохані сльози затуманювали погляд і дітей, і дорослих, так хотілося зупинити бій, що йшов на екрані, підхопити пораненого, попередити про ворога, хотілося, щоб це було лише кіно, страшне кіно... Шлях до визволення Києва був довгим і небезпечним. Він проліг через окопи і партизанські ліси, через підпілля і застінки гестапо, через розпач і віру,

через смерть і безсмертя. Наш народ ніколи не забуде, як уже в перший день початку Великої Вітчизняної війни 22 червня 1941 року о 4 годині Київ зазнав бомбардування ворожої авіації. В теплий червневий вечір ішли випускні бали. Легко і вправно хлопці-красені і кароокі дівчата в білих шкарпеточках з хустинками на плечах вальсують і мріють... Але не судилося тим мріям збутися.

*Сонце палило нестерпно, гнулось
садове гілля,*

*Падали яблука в серпень, глухо
стогнала земля.*

Рвали снаряди їй груди.

Всюди гриміла війна,

Падали скошені люди, їх не щадила вона. У цьому заході за одну годину ми, глядачі, почули офіційно-стриманий голос Левітана про початок і побачили на екрані фрагменти війни, страшно, жорстокої, неблаганної, перейнялись емоціями від пісень і сценою прощання батька і сина. Чого варті тільки слова:

Доземно вклонімося героям війни

Дійство мене вразило у саме серце. Звичайно, знаємо, що дорогою ціною заплатив український народ за участь у найстрашнішій за всю світову історію війні 1941-1945 рр. Можна по-різному ставитися до Великої Вітчизняної війни, по-різному її називати, але хіба можна забути тих, хто віддав своє життя для щастя інших. Ця виховна година, підготовлена нами, — лише маленька часточка великої шани полеглим. Не щезне в пам'яті людській, не піде в забуття великий подвиг і велика трагедія нашого народу – його битва, його перемога за наш славний Київ.

Михайловський Дмитро, учень 9-А класу

У довічному боргу наше покоління перед ветеранами війни, кому пощастило пройти через горнило битв і дожити до світлого Дня Перемоги. Все менше їх залишається в життєвому строю. Даються взнаки і опалена війною молодість, сирі окопи і бліндажі, голод і холод, хвороби і рани. Їхні груди вкриті медалями, на скронях — сивина. Але вони пам'ятають ті страшні часи, хоч часто їм і не хочеться про них згадувати. Ми тільки подивились на екрані фрагменти воєнних буднів, — і нас охоплює жаж. На мить уявила, щоб робила я, якби жила в далекому 1941 році... І стало якось боязко й страшно! Хочеться зібрати всі квіти землі і покласти їх до ніг ветеранів.

Жукова Юлія, учениця 9-А класу

Я з першої і до останньої хвилини була немов скам'яніла, не могла ворухнутися: згадала своїх дідусів, тата. Переглядаючи відео, слухаючи виступи дітей, мої очі самі наповнювалися слізьми. Особливо, випускний вальс, яким було розпочато дійство, так правдиво переніс нас, глядачів, у неділю 22 червня 1941 року, у мирний день відпочинку, який обернувся довгими роками страждань – чорною тінню фашистської навали, димом пожеж, смертю і руїнами назавжди врізався в пам'ять.

Мільйони людей забрала Велика Вітчизняна війна. Це важко усвідомити. Смерть однієї людини — це трагедія. А коли мільйони... Загиблим не болить. У живих продовжують кровоточити рани: у ветеранів, які втратили своїх друзів-однополчан, у рідних і близьких, душі, які простріляні похоронками, у рано посивілих дітей війни, які не побачили своїх батьків і пережили пекло окупації. Я вдячна нашим дітям, які зуміли правдиво відтворити епоху, які так перейнялися болем і стражданням. Хочу висловити подяку учителям, які намагаються виховати чуйних, гідних патріотів своєї землі, всім учасникам, бо вони разом зі своїми класними керівниками змогли достукатись до кожного серця, як дитячого, так і дорослого, і цим самим зробили присутніх чуйнішими, небайдужими, милосердними.

О.І.Чайковська, член батьківського комітету 9-А класу

Людина жива доти, доки жива про неї пам'ять. Теж саме можна сказати і про історичні події. Зараз складні часи в плані тлумачення тих чи інших сторінок історії. Кожен історик і людина далека від цієї професії має свою точку зору, яка часто іде врозріз із іншими. Ми перестали чути один одного і часто забуваємо про толерантність, терпимість до інших. Проте є події, які є святыми для кожного, і це, насамперед, Велика Вітчизняна війна. Немає жодної родини, яку в тій чи іншій мірі не торкнулося лихо війни. В моїй сім'ї два дідуся і бабуся — фронтовики. І я радий, що встиг поспілкуватися зі своєю бабусею і почути з перших вуст спогади про ті часи. Час минає, ветеранів стає все менше і менше. Тому вважаю, такі заходи, які пройшли в нашій гімназії в річницю визволення рідного міста, є вкрай необхідними і значущими. Дуже сподобалося дійство, все було продумано до дрібниць:

і документальна хроніка, і костюми учасників, і оформлення сцени, і велика кількість номерів самодіяльності. Мені навіть складно виділити найкращі, настільки багато душі було вкладено в кожен номер. Та все ж з усіх відзначу свій 9-А. Дуже сподобались виступи Вікі Максимової, Юлії Жукової, Влади Тимченко, Маши Пастушенко, наших хлопців було не впізнати. Їм так личила військова форма, що іноді здавалося, ніби вони перенеслися в часі з минулого. Всім учасникам і організаторам вдалося створити атмосферу «свята зі сльозами на очах». Ми почули і побачили спогади солдатів, офіцерів, матерів, сестер та жінок. Всім було однаково тяжко і всі робили спільну справу – боролися за перемогу, за те, щоб на вулицях Києва знову цвіли каштани й усміхалися люди, щоб було чистим небо і прозорим Дніпро.

*Ми, перемоги нащадки, сьогодні,
Доземно вклонімося героям війни
За синє небо, за сонце і зорі,
За мир, що нам дарували вони.*

Пишаюся своєю гімназією, її традиціями і патріотизмом.

Яковлев Антон, учень 9-А класу

Про війну знала, читала. Але те, що пережила в актовій залі, важко передається словами. По живому зачепило відео трагедії в Бабиному Яру. Мурашки по тілу і сльози рікою... А ще у пам'яті закарбувалась фраза: «Скоріше Дніпро потече в іншу сторону, ніж наші співвітчизники відступлять.»

Вишнєпольська Таїсія, учениця 9-Г класу

Гідно живи їх життям недожитим

**До 70-ї річниці
визволення Києва від
німецько-фашистських
загарбників**

1943-2013

6 листопада 2013 року — день пам'яті і скорботи, шани загиблих і поваги до живих воїнів Радянської армії, які 70 років тому, виявивши масовий героїзм, мужність і самопожертву, звільнили столицю України від німецько-фашистських загарбників. Кожен киянин, кожен учень столиці не залишився байдужим до заходів цього дня. Лекторська група у складі учнів 11-х класів під керівництвом Усатої А.Б., Неділько О.С. підготувала не просто хронологічну інформацію історичних подій, а подала трагічну і масштабну картину визволення нашого рідного міста у буремному 1943 році. Мету заходу озвучив один із ведучих, Бех Олексій:

*Згадайте, вклоніться
ви прадидам нашим,
Живим ще, й полеглим
в двобої звитяжнім.
Усім, хто кував перемогу
й загинув
За тебе, за мене, за всю Україну.*

Тисячі киян приєднались до боротьби проти жорстокого ворога. В столиці діяло 13 партизанських загонів. За час окупації підпільники провели майже 500 бойових операцій, було підірвано 63 мости, знищено близько 30 тисяч гітлерівців. Хронологію подій переривають ліричні відступи учасників лекторської групи. По-особливому зворушливо звучать пісні у виконанні Кандалян Діани, Худера Каріма, Байгушевої Юлії. На фоні уривків з фільму старшокласники знайомлять присутніх з історичними подіями далекого минулого. Операція по визволенню Києва була однією з найбільш визначальних битв Великої Вітчизняної війни. Радянське командування доручило очолити цю стратегічну операцію генералу Миколі Федоровичу Ватутіну. Центром бойових дій став район середньої течії Дніпра. Під безперервним вогнем артилерії та ударами авіації противника

радянські воїни змушені були форсувати цю найбільшу на їхньому бойовому шляху водну перепону. Людські жертви були величезними (майже 500 тис. чоловік). Учасник форсування Дніпра російський письменник Віктор Астаф'єв згадував: «Двадцять п'ять тисяч входить у воду, а виходить на тому березі три тисячі, максимум п'ять...». Противник буквально зубами чіплявся за кожен клаптик української землі. Київ палав вогнищами і безперервними вибухами. Бої за місто були настільки кривавими, що за свідченнями учасників, земля була повністю всіяна трупами радянських і німецьких солдатів, а воронки від снарядів і бомб заповнені кров'ю. Подвиг радянських бійців, що визволяли столицю України — Київ, не загубився у віках: 65 стрілецьких, танкових, авіаційних частин отримали найменування «Київських». Понад тисячу бійців 1-го Українського фронту

були удостоєні звання Героя Радянського Союзу, тисячі воїнів нагороджені орденами і медалями. Більше 150 тис солдат і офіцерів загинуло, визволяючи наше місто. Схиляємо голову перед їх самопожертвою. Подвиг їх безсмертний. Битва за Київ стала виявом масового героїзму. Поруч із солдатами бились з ворогом партизани і підпільники — другий фронт. За героїзм і мужність 17,5 тис. воїнів-визволителів нагороджені орденами і медалями, 668 з них — званням Героя Радянського Союзу. А далі на екрані ідуть слайди звитяги визволителів столиці.

1. Щербаченко Марія Захарівна
(санітар).

У ніч на 24 вересня 1943 санітар Щербаченко разом зі своїм підрозділом однієї з перших переправилася через річку Дніпро. За 10 днів вона винесла з поля бою і надала першу медичну допомогу 112 пораненим бійцям.

2. Ахтирченко Михайло Іванович
(механік-водій танка).

У бою в районі Святошин екіпаж танка у числі перших в батальйоні

вийшов на шосе Київ — Житомир, відрізавши ворогові шляхи відходу.

3. Філіппов Іван Іванович.

При звільненні Києва, в бою за село Хотів Києво-Святошинського району Іван Філіппов, опинившись в оточенні ворожих солдатів на передовому НП, викликав вогонь всієї мінометної роти на себе.

4. Шолуденко Никифор Микитович.

4-5 листопада 1943 його загін, ведучи розвідку на вулицях української столиці та забезпечуючи важливими даними командування, першим проник у центр міста. Бійці встановили Червоний прапор над будівлею Київського обкому партії. 5 листопада героїчний танкіст загинув у бою.

5. Пушина Федора Андріївна.

У листопаді 1943 року полк під командуванням полковника Акулова вів важкі наступальні бої в Києві, відволікаючи на себе значні сили противника. У зв'язку з цим медчастина перебувала в київському передмісті Святошин і поранених доставляли туди. Вранці 6 листопа-

да група бомбардувальників противника завдала бомбового удару по селу. Один із снарядів влучив прямо в будівлю, в якій перебували поранені, і вона зайнялася. Командир санітарної роти Микола Копитенко і Феня Пушина кинулися рятувати поранених. З вогню вона винесла тридцять тяжкопоранених.

Київ вдячно пам'ятає воїні-визволителів. Пам'ять живих — це продовження життя тих, хто переступив поріг вічності. Вогонь пам'яті вищий за усі обеліски, бо то — вогонь Серця. Минуть століття, приходитимуть у світ все нові й нові покоління, але ніколи не забудеться подвиг нашого багатостраждального народу, який зробив величезний внесок у Перемогу. Колись, одразу по війні, у визволених селах, вогонь бережно несли від хати до хати, щоб зігрітися самим і зігріти інших, щоб ним освітити хату, а радістю — душі. Отак і вогонь життя іде від покоління до покоління — в майбутнє. Земний уклін усім, хто пройшов полями битв, хто кував перемогу в тилу, хто захищав нашу Вітчизну.

Прес-центр гімназії

РІЧНИЦЯ ЧАСТИНИ 3001 ВНУТРІШНІХ ВІЙСЬК

18 вересня 2013 року в актовій залі управління Північного територіального Київського командування відбулись урочисті заходи з нагоди 93 річниці з дня створення військової частини 3001, в яких взяла участь і Всеукраїнська громадська козацька дитяча організація «Дніпровська Січ».

Серед привітань прозвучало і вітальне слово головного отамана ВГКДО «Дніпровська Січ», заслуженого працівника освіти України, директора гімназії № 283 Гнатюка В.М.

Шановний Миколо Олексійовичу!

Рада козацької старшини Всеукраїнської громадської козацької дитячої організації «Дніпровська Січ» вітає Вас та особовий склад Північного територіального Київського командування внутрішніх військ МВС України з нагоди 93 річниці з дня створення військової частини 3001.

Прийміть найщиріші побажання козацького здоров'я, лицарського гарту, миру і добра, адже внутрішні війська є запорукою вірного служіння українському народові, зразком доблесного виконання важливих завдань у мирний час.

Багаторічна співпраця з козацькою дитячою організацією «Дніпровська Січ» — це вияв батьківської турботи до підростаючого покоління, яке формується на кращих

національних традиціях, відроджує лицарський дух захисників Вітчизни, переймає досвід нинішніх вартових правопорядку.

Ви особисто, шановний Миколо Олексійовичу, і Ваш колектив є взірцем вірності Присязі, відданості Батьківщині, захисником конституційних прав та свобод громадян.

Бажаємо Вам невичерпної енергії і завзяття, успіхів у службі та військово-патріотичному вихованні дітей і молоді, особистого щастя, родинного тепла.

На святі були присутні члени Наглядової ради козацької дитячої організації Даневич П.М., Даценко Г.Г., Пономаренко В.А., Вашук С.М.

Гучними аплодисментами зустрічали військовослужбовці і ветерани частини виступи юних козачат. Генерал-майор, начальник управління Північного територіального Київського командування внутрішніх військ МВС України Микуленко М.О. подякував художньому керівнику святкового дійства, заступнику директора гімназії з виховної роботи, козацькій Берегині Швед М.А., а також учасникам концертної програми від «Дніпровської Січі» за незабутні враження, які залишились в серцях військовослужбовців.

Прес-центр

ВГКДО «Дніпровська Січ» – 10 років

(урочистості, які проходили у козацькій гімназії під час святкування Дня українського козацтва)

Традиційно на Покрову у козацькій гімназії № 283 відбувається Посвята у козацата. От і цього року до гімназистів завітали: начальник загальної середньої освіти Деснянського району Левченко Н.П.; начальник відділу позашкільної освіти і виховання Деснянського району Собчук В.В.; начальник відділу виховної роботи Північного територіального командування внутрішніх військ МВС України, підполковник Параца С.В.; заслужений працівник культури України, генерал-полковник козацтва, член Наглядової ради ВГКДО «Дніпровська Січ» Даценко Г.Г.; голова Центру патріотичного виховання дітей та молоді «Юний прикордонник», член Наглядової ради ВГКДО «Дніпровська Січ», генерал-осавул Константинов В.В.; заслужена артистка України, генерал-осавул ВГКДО «Дніпровська Січ» Інеш Кдирова; член Наглядової ради ВГКДО «Дніпровська Січ», генерал-осавул Шатунов А.В.; заступник командира військової частини 3027 («Барс»), підполковник Дем'янюк В.А.; член Наглядової ради ВГКДО «Дніпровська Січ», генерал-осавул Лепетун

О.О. З вітальним словом до присутніх на святі звернувся головний отаман ВГКДО «Дніпровська Січ», директор гімназії, заслужений працівник освіти України В.М.Гнатюк «Доброго дня, шановна громадо, високоповажні козаки та козачки, члени Всеукраїнської громадської козацької дитячої організації «Дніпровська Січ»! Шановні учасники наших урочистих зборів щиро вітаємо Вас з Днем українського козацтва, святом усіх представників славетного лицарського роду, гідних нащадків великих прадідів наших, у чиїх жилах тече і пульсує гаряча козацька кров, і живе дух героїчних заporожців. Вітаємо Вас із святом Покрови Пречистої Богородиці та із 10 річницею з дня утворення Всеукраїнської громадської козацької дитячої організації «Дніпровська Січ». Козацтво завжди було символом честі, сили і мужності нашого народу, дарувало історії яскраві зразки жертвовного служіння Батьківщині, самовідданого захисту рідної землі, продовженням славних українських традицій. Козацтво — це сама душа України, її святий оберіг і всемогутній поклик волі. «За давньою

української традицією, той, кого називають козаком, не обов'язково військова людина. Він має бути насамперед «справжнім чоловіком» мужнім, освіченим, розумним, із високим почуттям власної гідності. І що особливо цінується в людині-козаку — це його лицарство, тобто готовність служити високій ідеї, громаді, ставати на оборону гнаного, слабого, переслідуваного». Ці слова дослідника А. Макарова з певною мірою можна віднести і до формування українки-берегині, дівчини, матері, жінки, яка за духом і переконанням стоїть на стороні споконвічних національних традицій — материнської мови, народної пісні, культури, віри, високих моральних чеснот. У сучасних умовах державотворення підростаючому поколінню необхідно доводити пріоритети духовно-моральних основ життя людини, які віками плекали кращі представники Русі-України, такі як Петро Могила, Григорій Сковорода, Іван Огієнко, Тарас Шевченко та інші. У передмові до книги «Я — патріот», у якій висвітлено особливості патріотичного виховання на прикладах виховних заходів

ВГКДО «Дніпровська Січ», перший Президент України, Герой України Л.М. Кравчук зазначає: «Відродно, що педагогічний колектив гімназії створює всі умови для формування національної свідомості особистості, а Всеукраїнська громадська козацька дитяча організація «Дніпровська Січ» стала осередком козацького-лицарського виховання дітей та учнівської молоді. Адже у нашому минулому чимало славних, героїчних сторінок – величі Київської Русі, становлення демократії Запорозької Січі, утворення Української Народної Республіки, здобуття Україною незалежності... І сучасний українець-європеєць — це патріот, для якого, історія, культура рідного народу є джерелом власної гідності, і громадянин, який своїми знаннями, вчинками, поведінкою готовий служити Вітчизні, примножуючи її славу, здобутки і могутність на світовій арені». Слова козак і патріот — тісно взаємопов'язані і означають вияв любові до Батьківщини, свого народу, утвердження України як суверенної, правової, демократичної держави, турбота про її процвітання та добробут, готовність захищати й віддати життя за її національне відродження і волю.

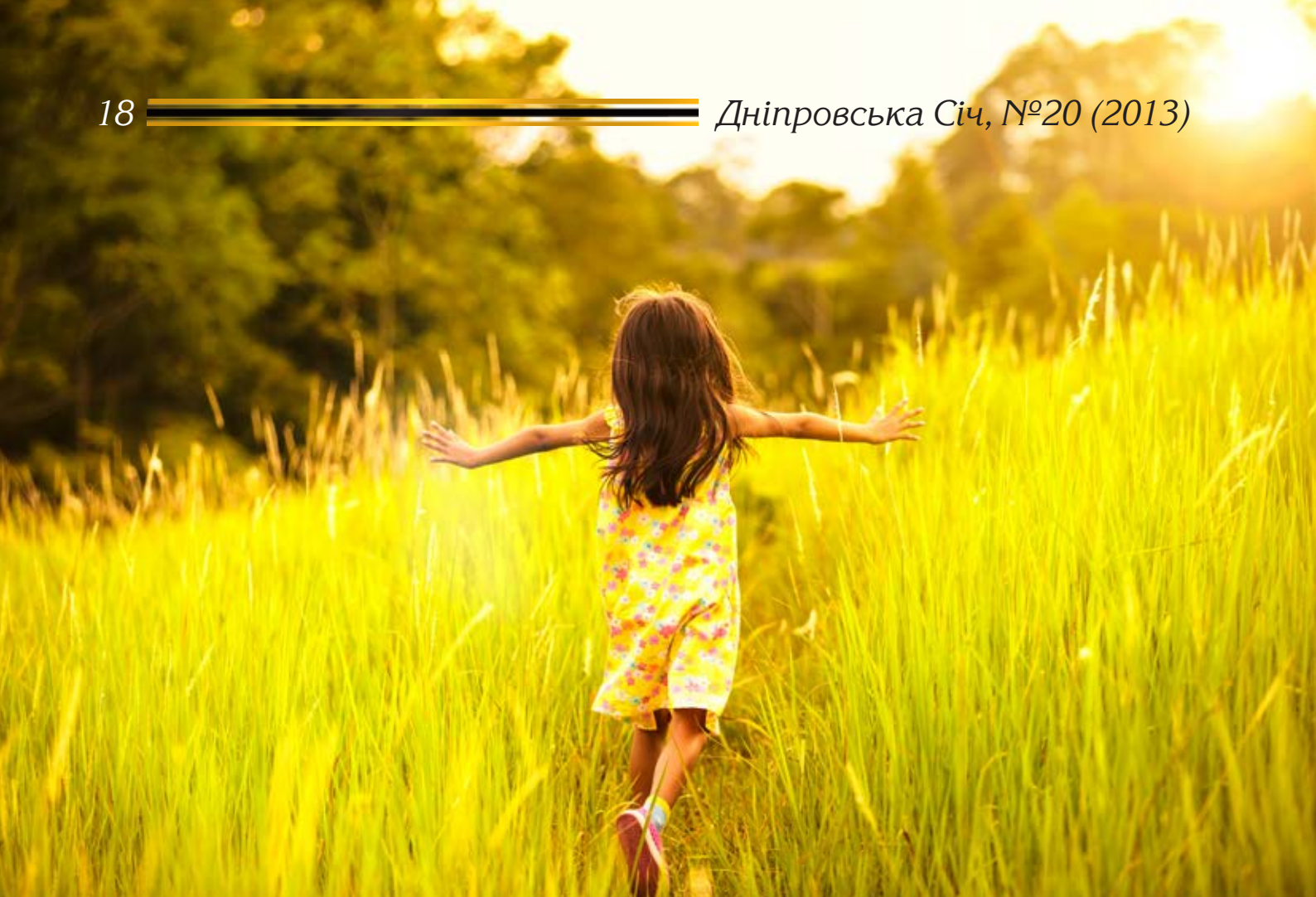
За 10 років козацька дитяча організація «Дніпровська Січ» утвердилась на теренах України як осередок відродження козацьких звичаїв і традицій, козацької народної педагогіки, національної культури, патріотичного виховання підростаючого покоління, за що нагороджена Почесною грамотою Кабінету Міністрів України. Члени козацької дитячої організації «Дніпровська Січ» брали активну участь у Першому Міжнародному з'їзді православної козацької молоді в м. Азові Російської Федерації, V Всеукраїнському з'їзді православної молоді в м. Києві, Першому Всеукраїнському форумі громадських організацій, незабутніми заходами козачат стало проведення державних свят: Дня Конституції, Дня Незалежності, Дня українського козацтва, Дня Збройних сил України, Дня захисника Вітчизни, Дня Матері та великих народних свят: Різдва, Великодня, Покрови, Купала, Калити тощо. Пам'ятними подіями були зустрічі членів організації з Його Святістю Патріархом Київської і всієї Руси-України Філаретом, Героєм України Левком Лук'яненком, Героєм України Віталієм Кличком, лауреатом Національної премії ім. Т.Г. Шев-

ченка Василем Нечепую, Почесним гетьманом Українського козацтва В.С. Мулявою, письменниками, артистами, громадськими діячами. Гордиться «Дніпровська Січ» своїми достойниками, які допомагають юним козачатам у проведенні важливих патріотичних заходів, а це — внутрішні війська Північного територіального Київського командування (керівник Миколентко М.О.), громадська організація Афгано-Чорнобильське братство «Побратими», центр патріотичного виховання дітей та молоді «Юний прикордонник». Знаковими подіями «Дніпровської Січі» стали радник Президента України Юрій Павленко; генерал-майор внутрішніх військ Василь Молдавчук; генерал-майор Микола Миколентко; полковник В'ячеслав Яценко; генерал козацтва, перший заступник голови Наглядової ради Петро Даневич; заслужений працівник культури України, генерал-полковник Георгій Даченко; голова ради центру «Юний прикордонник», генерал-осавул Валерій Константинов; генерал-хорунжий Віктор Пономаренко; генерал-осавул Анатолій Шатунов; генерал-осавул Олександр Лепетун; генерал-осавул Віктор Пелепець; член Наглядової Ради ВГКДО «Дніпровська Січ», генерал-осавул, композитор Мирошніченко О.М.; заслужений артист України, генерал-осавул Красовський І.І.; заслужена артистка України, генерал-осавул Інеш Кирова та багато-багато інших. І, звичайно, без на-

шої козацької Берегині Швед М.А. неможливо уявити жодного патріотичного заходу. Та й козацька команда заступників директора, класних керівників завжди демонструє високу громадянську свідомість, національний дух і прагнення бачити молоде покоління гідними патріотами Вітчизни. Низький уклін Вам, наші добрі помічники, за Ваш особистий внесок у розбудову козацького дитячого руху в Україні, за Ваше батьківське і материнське ставлення до юних козачат «Дніпровської Січі». Посвята у козачата — це важлива подія для наших наймолодших школярів і є свідченням поширення патріотичного руху серед дітей шкільного віку. Козацькі загони імені Богдана Хмельницького, Петра Дорошенка, Івана Сулими, Івана Богуна та інших героїв українського народу визначають сьогодні чи не найважливішу суть громадянина — бути патріотом! Шановні друзі! Пам'ятайте, що козак — це душа правдива, незрадлива і справедлива. Тож хай Пресвята Богородиця береже Вас від усіх бід і дарує Вам свою Милість, Радість і Благодать».

Щасливі миті дитинства

*Як приходить пресвітла Покрова,
Шелестить позолочене листя.
І пряде, і пряде без упину
Срібний шовк – дорогу павутину.*

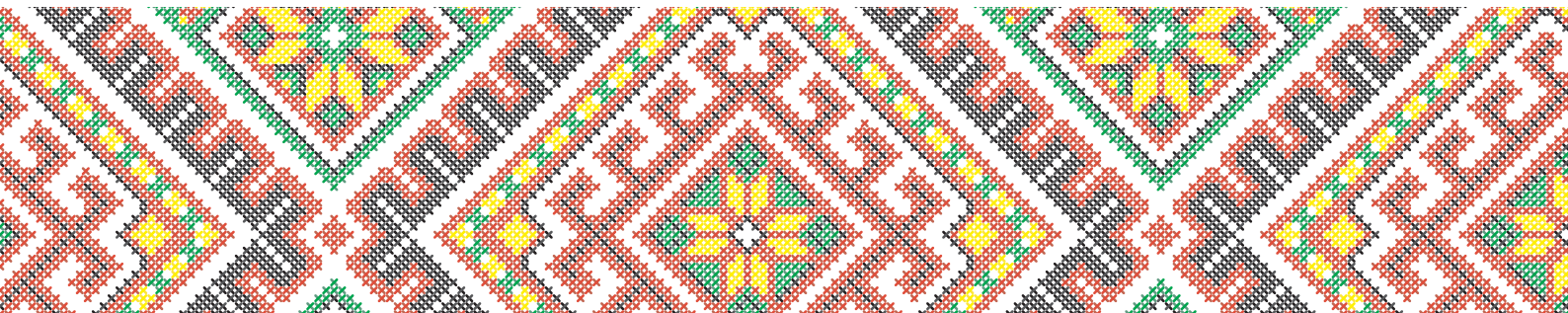
Здавалося, що це було тільки вчора: випускний бал, прощальна пісня, сльози на очах у батьків і такі рідні і близькі, але вже дорослі діти – випускники. Але така вже вчительська доля – прощатися і зустрічати нових учнів, які чекають твоєї любові і розуміння. І знову жовтень, і знову в гімназії головне свято — «Посвята в козацата». У коридорах, класах ніби витає дух наших волелюбних предків. Учителі, учні — в українських костюмах. Вражає різноманітність вишиванок та кольори віночків і стрічок. Але вся увага їм — п'ятикласникам, адже вони от-от стануть повноправними членами нашої дружної козацької родини. Позаду репетиції, пошуки костюмів, хвилювання і навіть сльози. У святково прибраній залі чекають батьки. Під звуки козацького маршу учні 5-А

класу виходять на сцену, і починається справжнє дійство! Пісні, танці, вірші, скільки нових талантів відкрито сьогодні! Впевнено промовляють учні козацькі заповіді, з гордістю повторюючи слова присяги:

*Присягаєм — край наш рідний
Над усе любити.
Рідний народ шанувати
І для нього жити!*

Очі дітей світяться від захоплення і радості: вони – козацата! Перша сторінка їхнього шкільного життя перегорнута! Але скільки цікавого і нового чекає їх попереду! В добру путь, дорогі діти!

Г.А.Кучерук, класний керівник 5-А класу

Свято справжніх козачат!

Хочу привітати всіх п'ятикласників з головним святом у житті кожного учня гімназії – Днем українського козацтва та посвятою в козачата! Ми разом з однокласниками та нашою вчителькою дуже відповідально та ретельно готувалися до майбутнього заходу! Галина Анатоліївна допомагала нам з пошуком матеріалів та репетиціями, розповідала про важливість цієї події, про історію українських козаків та Запорізької Січі. Також активну участь у підготовці брали всі батьки нашого класу, які завзято готували українські народні костюми і допомагали своїм дітям у вивченні пісень та віршів. Коли настав цей довгоочікуваний день, я прокинулася у доброму настрої. Одягла святкове вбрання, віночок, мама заплела мені традиційну косу, і ми пішли до гімназії. Атмосфера в залі була надзвичайна. Всі дуже хвилювалися, але на сцені наш неспокій вмить пропав. Ми співали, танцювали, жартували, були справжнім загonom. Мене дуже вразила підтримка козацької старшини. Це свято допомогло нам здружитися, краще пізнати один одного. Ми всім класом дали клятву бути справжніми козаками, шанувати традиції українського народу! Головний отаман Володимир Миколайович Гнатюк привітав нас зі святом і вручив посвідчення. Ми стали повноправними учасниками ВГКДО «Дніпровська Січ»!

Розуменко Катерина, учениця 5-А класу

Нещодавно мені пощастило побувати там, де бережуть та відроджують культурні традиції славних запорожців, — у гімназії № 283. У цьому освітньому закладі, де навчається моя донька, відзначали День українського козацтва та десяту річницю Всеукраїнської громадської козацької дитячої організації «Дніпровська Січ», отаманом якої є Гнатюк Володимир Миколайович. Майже з першого дня нашого життя в гімназії розпочалася підготовка до найважливішої події для кожного учня — посвяти в козачата. Батьки разом з дітьми готували народні костюми, згадували історію Запорізької Січі, співали народних пісень. Мені сподобався настрій

і старання майбутніх козаків і козачок, які разом з класним керівником Кучерук Галиною Анатоліївною готували концертну програму. Свято традиційно відбувається на Покрову Пречистої Богородиці, яка вважається покровителькою українського козацтва. Вже при вході на територію гімназії відчувався святковий та патріотичний настрій. В актовій залі зібралося багато гостей. Учителі й учні були у народних костюмах. Вразила прекрасна виставка квітково-оберегових композицій. Зала просто сяяла від такої неймовірної краси! Але справжньою окрасою свята були наші діти, відразу стало зрозуміло, що українська земля багата на таланти. Учні танцювали запальні танки, співали мелодійні українські пісні, розповідали вірші, грали на національних інструментах. В очах кожного сяяла гордість за те, що він є справжнім українцем, який шанує свій народ та його звичаї! Я думаю, що наші діти втілять у життя настанови директора гімназії: завжди залишатися чесними, уважними до проблем інших, знати історію нашої великої держави, дотримуватися народних звичаїв, шанувати старших, бути справжніми козаками. Адже козацтво завжди було символом честі, сили і мужності українців, гордістю нашого народу, його оберегом!

Від батьківської родини 5-А класу Т.А.Розуменко

Ми на Вкраїні таки український народ!

Для кожного з нас школа – це другий дім. Вона займає значне місце у нашому житті. Саме у школі ми зустрічаємо нових друзів – однокласників, зі шкільних уроків пізнаємо багато нового та цікавого. Наш навчальний заклад вирізняється серед інших шкіл тим, що саме тут виховують гідних громадян своєї країни! В гімназії діє ВГКДО «Дніпровська Січ», де кожен клас — це загін, який має свій прапор, козацьку старшину. Тут прагнуть створити умови отримання високого рівня знань з різних предметів, навчають взаємодопомозі та дружнім стосункам, любові і шани до рідної мови. Хлопців виховують справжніми козаками, мужніми, освіченими, із високим почуттям власної гідності. А дівчат вчать бути берегинями, які повинні бути добрими, милосердними, справжніми господинями, але в навчанні бути не гіршими за козаків. У гімназії велику увагу надають фізичному розвитку. Працює багато гуртків, клубів, студій. А які прекрасні свята проходять у школі! В них беруть участь учні та вчителі. Я пишаюсь тим, що є учнем козацької гімназії і можу примножувати її славу.

Лукін Ілля, учень 5-Б класу

Ось і настала хвилююча мить довгоочікуваної посвяти в козачата. Разом з класним керівником Тетяною Миколаївною ми ретельно готувалися до цього дійства: розучували вірші, пісні «Гей ви браття, козаченьки», «А ми удвох...» та театралізовану сценку. Розмаїття барв вишиванок, квітів та декорацій захоплювало подих. На великій сцені я був вперше, тому дуже хвилювався, адже цей виступ перед батьками та вчителями був відповідальним і почесним. Завжди пам'ятатиму ту мить,

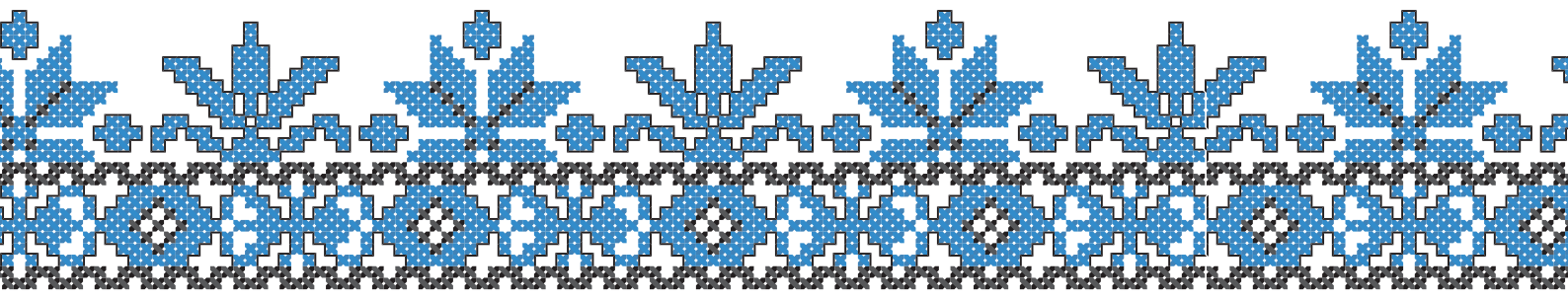
коли отримав козацьке посвідчення. Я пишався тим, що став членом великої родини, в якій навчають бути справжнім патріотом та продовжувати традиції славних предків козаків.

Данилюк Анатолій, учень 5-Б класу

У кожного в житті бувають такі дні, які запам'ятовуєш надовго, а іноді й на все життя. До таких знаменних подій відноситься посвята в козачата у нашій гімназії. Це свято пройшло 10 жовтня. На мене воно справило величезне враження. Зала була прикрашена рушниками, калиною, хлібом-сіллю. Діти одягнені в український одяг – все це нагадувало мені молоде козацтво. Завдяки старанній підготовці учнів і наполегливості вчителів, на святі співали, розповідали вірші, ставили сценки. Всі ми змогли уявити давню Україну і відчувати себе її частиною. І дійсно гордо звучали слова: «...що ми на Вкраїні таки український народ, а не просто юрба, що у звітах населенням зветься».

Промкіна Роксолана, учениця 5-Б класу

Велика честь бути гімназистом та ще й у козацькій гімназії. День посвяти в козачата запам'ятовується назавжди. Свято відбулося напередодні дня Покрови Пресвятої Богородиці. Запорізькі козаки вважали своєю покровителькою саме святу Покрову, тому 14 жовтня в Україні відзначається День українського козацтва. Всі ми дуже хвилювалися. До свята готувалися довго. Учили пісні, вірші. Святковий настрій відчувався уже зранку. Всі учні у вишиванках, дівчата, мов квіточки, прибралися віночками. Затишна актова зала заповнена гостями. Задіяні

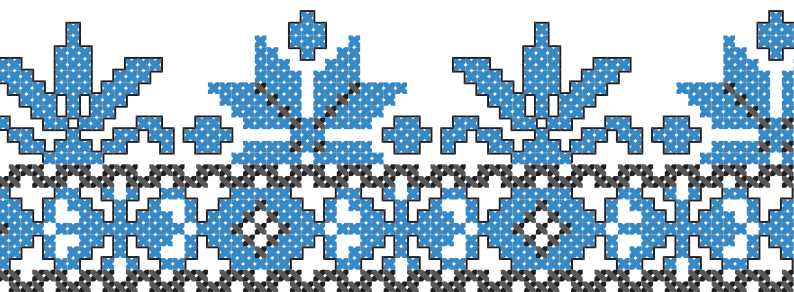

всі учні класу: ми співали, танцювали, урочисто давали обіцянки. Дівчинка Даша грала на флейті. Веселою була сценка про те, як козаки царицю Катерину перехитрили. Запам'яталося усе. І правила козацької родини, яким навчали нас старші учні, і настанови, якими вітали головний отаман — директор школи Гнатюк Володимир Миколайович та його заступник Швед Марія Анатоліївна, бажали козацького гарту на многії літа. На все життя ми збережемо посвідчення, яке вручила нам класний керівник Голютяк Тетяна Миколаївна, про те, що ми вже козачата.

Басюк Дарина, учениця 5-Б класу

Напередодні свята Покрови Пресвятої Богородиці і Дня українського козацтва у нашій гімназії відбулася дуже радісна і водночас хвилююча для всіх п'ятикласників та їхніх батьків подія — посвята в козачата. 2013 рік для Всеукраїнської громадської козацької дитячої організації «Дніпровська Січ» ювілейний — виповнюється 10 років з дня її заснування. Тому і традиційне для січовиків дійство прийому до лав українського козацтва п'ятикласників цього року було особливим. Ювілейне свято вимагало подвійної віддачі як від організаторів — вчителів та адміністрації гімназії, так і від учнів та їхніх батьків. Попри те, що на підготовку до посвяти всі мали лише місяць, та й діти до гімназії влилися з різних шкіл, свято вдалося на славу. Класні керівники зуміли згуртувати учнів, змогли за такий короткий термін побачити їхні вміння і таланти. І річ, напевно, не стільки у високих організаторських здібностях учителів, скільки у щирості і справжності їхніх патріотичних почуттів та захопленості справою. Ці почуття вони змогли передати учням, і саме тому діти дуже старанно готувалися до події. У святково прикрашеній залі відчувався піднесений і схвилюваний настрій. Та щойно п'ятикласники піднялися на сцену, всіх присутніх на святі батьків переповнили гордість і радість від побаченого. Наші діти показали себе справжніми артистами: співали, танцювали, грали на музичних інструментах. І як при цьому вони вправно користувалися мікрофонами! Сподобалися глядачам і підібрані класними керівниками сценарії. Не було в них надмірної пафосності, козачата показали, що вони і жартувати майстри, і на хитрість здатні, ну а коханим та Україні — вірні до загибелі! Тому виголошені дітьми на завершення свята козацькі обітниця звучали щиро і переконливо: вони виростуть достойними синами і доньками нашої країни, діяльними патріотами і зможуть вивести Україну на найвищий щабель розвитку. За подароване нам свято хочемо подякувати всім його організаторам: адміністрації школи, вчителям, особливо класному керівнику нашого 5-Б класу Голютяк Тетянні Миколаївні, і, звісно, головному отаману «Дніпровської Січі» та директору гімназії Гнатюку Володимир Миколайовичу. Ми впевнені, що з вашою допомогою зможемо виховати наших дітей справжніми українцями!

Батьківський комітет 5-Б класу

Маленькі патріоти великої України

Ми, учні 5-В класу, дуже горді тим, що стали членами дитячої козацької організації «Дніпровська Січ». З перших днів перебування у гімназії ми дуже активні, беремо участь у різних заходах. Посвята в козачата — особливе свято, в якому ми показали себе як загін, згуртований і дружний. Ми співали, танцювали, декламували вірші, а наші батьки нам допомагали і переживали за нас. Нам дуже лишать українські костюми. Вони барвисті. Яскраві світліни залишаються з нами як добра згадка про цю важливу подію у нашому житті.

Кеух Софія, учениця 5-В класу

Ось і настала середина осені. Ця примхлива пора року поводить себе як справжня господиня – може зрідка сонечком попестити, але цього року частіше дошкуляла негодою. Та на такі дрібниці, як дощ чи холод не зважаєш, коли поспішаєш на свято — справжнє, родинне... На Покрову Пресвятої Богородиці і День українського козацтва у гімназії відбувається посвята в козачата — свято для наймолодших вихованців закладу — учнів 5-их класів. Це своєрідне «прийняття» у велику козацьку родину, де діти під керівництвом класних керівників демонструють свої таланти: хтось гарно вправляється в танцях, хтось у співі, дехто грає на музичному інструменті, або ж гарно декламує вірші. Мимоволі згадується своє дитинство, свої шкільні свята, виступи, коли за кулісами, біля сцени серце ледь не вискакувало від хвилювання. Зараз, спостерігаючи за сином чи донькою, батьки спокійні, бо у цьому закладі адміністрація та педагогічний колектив дбають, в першу чергу, про комфорт учнів, і тому кожна дитина сиділа в актовій залі в зручному кріслі, відчуваючи себе справжнім винуватцем дійства. Ось вони — наші діти, хоч і малі, але справжні козаки та козачки! Дівчатка, мов ті червоні ружі, в українських спідничках, вишиванках, завітчані віночками та стрічками. Хлопці в шароварах, виши-

ванках та по-козацьки підперезані. Дивишся їм у вічі — і помічаєш те, чого не завжди побачиш у очах дорослих — віру у майбутнє, любов до України, гордість за свою історію. Це і є маленькі патріоти нашої держави. Спочатку кожен з батьків намагався віднайти поглядом свою доньку чи сина, але потім до тебе приходять розуміння, що тут всі діти - наші, рідні. Надзвичайно приємно чути щирі теплі слова, вітання та побажання від директора гімназії, заступників, учителів. Ще раз переконуєшся, що твоя дитина навчатиметься у гарному закладі, де їй допоможуть стати порядною і чесною людиною. На одному диханні пробіг святковий концерт, хоча за часом тривав довго. Емоції переповнюють батьків — то набігають на очі сльози, то заходишся нестримним сміхом від гумористичної сценки. Діти почували себе справжніми артистами. Слід зазначити, що кожен п'ятикласник взяв участь у концерті, ніхто не залишився осторонь. Діти повірили у свої таланти і нетерпляче чекають наступних виступів, бо такі вони наші діти українські — і співучі, і спортивні, і розумні. Хочеться подякувати за прекрасну організацію свята адміністрації закладу, за підготовку учнів 5-их класів до концерту класним керівникам, усім, хто причетний до світлого сонячного свята «Посвята в козачата»! Велике Вам Спасибі!

З глибокою повагою батьки учнів 5-В класу

Серцю є чому радіти

Робити перший крок завжди найважче. А вступ до нової школи – це саме один з таких кроків. І дуже добре, коли поруч біля тебе є люди, яким ти довіряєш і які завжди готові тебе підтримати. Звісно, у кожного з нас є мама і тато. Вони пильнують наш поступ, навчають нас самостійності, підстраховують у складну хвилину. Є друзі — поруч з якими усі переживання та страхи відступають на задній план. І є вчителі, які об'єднують у собі і перших, і других. Нам — пощастило. Наша вчителька — Наталя Вікторівна — стала для нас тим другом, з яким перші кроки у гімназії легкі й радісні. Завдяки її турботі ми змогли не лише швидко адаптуватися до нового шкільного життя, але й здружитися та відчувати колективний дух, стати товаришами не тільки у гімназії, але й поза нею. Так, за доволі короткий час ми встигли чимало: влаштували дивовижне свято осені; похизувалися своїми вміннями у випіканні солодощів; стали справжніми козачатами. А ще — змогли весело і цікаво провести день однокласника. І якщо наше життя було таким насиченим за якихось неповні два місяці, а перші кроки настільки легкими, то вже наступні свята ми чекаємо з нетерпінням!

Лепетун Іванна, учениця 5-Г класу

Покрова — велике релігійне і національне свято в Україні. І саме на Покрову посвячують гімназистів п'ятих класів у козачата. Це свято є доброю традицією у гімназії, де я працюю. І діти, і вчителі приходять у цей день одягнені в українські національні костюми, а ді-

вчата п'ятикласниці ще й віночки одягають — гімназія розцвітає у посмішках, квітучих вишиванках. Мої п'ятикласники дуже чекали на це свято, всім хотілося показати свої таланти. Я дуже хвилювалася за них: такі ще маленькі, без мене чи не розгубляться на сцені, чи не забудуть тексти? Але мої козачата не підвели: міцно тримав хоругву Ковбаса Нікіта, отаман загону, від душі співала пісню про Україну Бондар Діана, і з гордістю за козаків виводили мої п'ятикласники пісню «Гей ви, козаченьки». А я сиділа в залі і теж була горда за моїх маленьких українців, таких сміливих, гідних своїх великих предків. Щастя вам, діти, хай благословить вас Мати Божа на щасливе майбуття. Я завжди буду поруч і допомагатиму виконати присягу, яку ви склали. А ще хочу, щоб цей день вам запам'ятався на все життя.

Ільчук Наталя Вікторівна, класний керівник 5 – Г класу

Посвята в козачата – свято, до якого готувались заздалегідь і ми, батьки. Потурбувались про українські костюми для дітей, знайшли цікаві розповіді про козацтво, вчили українські пісні. І ось нарешті цей день настав: у святковій актовій залі одягнені в українські костюми зібралися діти, вчителі, батьки. Всі такі схвилювані, радісні. Нам, старшим, було дуже приємно бачити як наші діти, красиві, в українських вишиванках виходять на сцену. Наш класний керівник, Наталя Вікторівна, підготувала гарний сценарій: діти розповідали вірші, співали пісні про козацький рід, про рідний

край. Припав до душі виступ Бондар Діани, яка чудово виконала пісню про Україну. На святі панувала щира та доброзичлива атмосфера. Свято дуже сподобалось дітям і батькам. А потім була фото сесія... і справжня козацька каша. Під звуки духового оркестру дітей пригощали смачною кашею та ароматним чаєм. Нашим дітям дуже поталанило, що вони будуть навчатися у гімназії, де виховують справжніх патріотів, зберігають та продовжують народні традиції, вивчають історію наших предків — козаків. Велика подяка всім учителям і адміністрації гімназії за організацію дійства, яке дуже важливе для виховання підростаючого покоління у дусі патріотизму та поваги до минулого.

Грищенко Надія Анатоліївна, член батьківського комітету 5-Г класу

Разом назустріч новому і захоплюючому

Перше вересня! Такий хвилюючий і довгоочікуваний день. Нарешті я познайомилась зі своїми вихованцями, учнями 5-Д класу! Разом з батьками вони зустрічали мене на подвір'ї гімназії. Такі допитливі і кмітливі, щирі і довірливі, усміхнені і привітні! У ці хвилини розуміла, яка у мене відповідальна і почесна місія: не тільки навчати і виховувати, а в першу чергу, побачити в кожному учневі особистість, креативну, неординарну, творчу, талановиту. Скільки попереду планів і досягнень! Та найголовніші складові

успіху учнівського колективу – це взаємоповага, любов і розуміння. Тож сміливо і впевнено, любі вихованці, крокуйте назустріч новому і цікавому, захоплюючому і незвіданому! З любов'ю вас зустрічає країна знань – гімназія № 283. Так швидко промайнуло свято Першого дзвоника. Попереду напружені та насичені подіями будні, які не залишать байдужими ні учнів, ні батьків, ні вчителів. Нова програма, нові підручники, нові предмети, новий колектив ... Кульмінаційною подією осінніх днів у гімназії стала посвя-

та в козачата. З великим натхненням та бажанням учні готувалися до свята: знайомились з козацькою символікою, звичаями на Запорізькій Січі:

*Від Січі ведемо родовід свій,
Козаків звитягу поважаєм,
Відродивши чистоту традицій,
Єдність із минулим відчуваєм.*

Діти отримали не тільки нові знання та враження, а й зуміли розкрити й показати свої здібності й таланти. Творчі, активні, непосидючі! Такі завзяті й наполегливі, дружні і відповідальні! Звучить козацький

марш. Ось вже й на сцені в українських колоритних костюмах мої вихованці:

*Ми є діти українські —
Український славний рід.
Дбаємо, щоб про нас маленьких
Добра слава йшла у світ.*

Тепер ми повноправні учасники великої козацької родини! А скільки ще всього попереду?! Різноманітні свята, конкурси, виставки... З досвіду знаю, така робота дає свої результати. Гімназисти проявляють активність, ініціативу, самостійність, глибоку повагу до символів свого народу, роду, стаючи свідомими громадянами, патріотами, гуманістами.

М.В.Дьоміна, класний керівник 5-Д класу

У вересневі дні я переступила поріг гімназії. Спочатку познайомилась зі своїми однокласниками. Мені дуже пощастило. Вони добрі, щирі, небайдужі. Після знайомства з однокласниками я попрямувала до кабінету 305, де нас чекав класний керівник. Як зачарована слухала її. Всі ми мріяли, щоб скоріше здійснилося те, про що розповідала Марина Володимирівна. Вона – найкраща вчителька у світі: добра, працьовита, гарна. Я ніколи не забуду святкову лінійку: виступи почесних гостей, директора, батьків, учителів, пісні та танці учнів гімназії. 11 жовтня відбулася посвята в козачата. Ми підготували цікавий сценарій. Гарно виступили. А скільки готувались! Запам'ятаються надовго цікаві і веселі репетиції, де ми підтримували один одного. Саме це свято нас здружило. Я люблю свою гімназію. З великим задоволенням кожного ранку поспішаю до школи. Пишаюсь, що я учениця козацької гімназії і з гордістю нестиму звання гімназистки.

**Харченко Олександра,
учениця 5-Д класу**

Мені дуже подобається гімназія. Тут добре навчають, справедливо й об'єктивно оцінюють наші знання. Особливо хочу подякувати нашому класному керівникові — Дьоміній Марині Володимирівні за те, що вона нас дуже любить, поважає наші думки, захищає і підтримує нас. Завдячуючи Марині Володимирівні, ми здобули вже дві перемоги. У гімназії мені подобаються всі вчителі, а особливо вчителька англійської мови... А ще у мене з'явилися гарні друзі. Ми спілкуємося, допомагаємо один одному, разом готуємося до свят. Я впевнена, що зробила правильний вибір — вступила до гімназії № 283!

Бойко Євгенія, учениця 5-Д класу

Моя донька, Восканян Анастасія, учениця 5-Д класу. З перших днів у мене склалося позитивне враження про навчальний заклад. Починаючи від вступних іспитів та до сьогодні, я не розчарувалася у виборі навчального закладу для доньки. В гімназії дуже ввічливі та доброзичливі вчителі. Особливо імпронує спрямованість на виховання у дітей патріотичного духу, любові до рідної землі та мови. Посвята в козачата стала справжнім святом душі! Відчувалося, що класні керівники відповідально та творчо підійшли до організації дійства. Діти були дуже гарними в українських костюмах, вони вразили нас своїми піснями, віршами, танцями. Та найголовніше, що в гімназії виховують в учневі особистість. Навчають поважати самого себе та інших.

Восканян Оксана Мирославівна

Мені дуже сподобалася посвята в козачата. Ми стали справжніми козаками й козачками. Це звання будемо гордо нести по життю.

*Посвята в козачата —
це урочисте свято!*

*Ми хвилювалися усі —
гостей було багато.*

*Дівчатка-українки —
квітучії віночки,*

*І відчували ми усі,
що українські дочки.*

*А хлопці-українці,
як справжні козаки,*

*Що захищали рідну
Україну-матір.*

*Ми всі разом давали
святку козацьку клятву,*

*Що Україну будемо
тільки прославляти,*

*В душі була тривога
та дивні почуття,*

*Любити, поважати,
надійно захищати.*

*Напевно, починається
доросле так життя.*

Короленко Богдана, учениця 5-Д класу

День українського козацтва

Посвята в гімназисти

Шкільні роки назавжди залишаються в пам'яті кожного, а особливо запам'ятовуються цікаві заходи, свята, зустрічі. Традиційно, щороку у вересні, в гімназії відбувається захід «Посвята в гімназисти». Обітницю успішно навчатись, підтримувати і множити традиції гімназії, захищати її честь дають юні п'ятикласники. Свято відбулося 27 вересня. З щирими побажаннями до п'ятикласників звернувся директор гімназії В.М.Гнатюк, класні керівники Г.А.Кучерук, Т.М.Голютяк, Ю.О.Прохоренко, Н.В.Ільчук, М.В.Дьоміна. Теплими оплесками учні зустріли своїх

роботи Кулик К.Є. Ростіть з роси і води, юні наші школярки!

Прес-центр

З перших днів навчання у гімназії я відчула тепло та увагу як з боку однокласників, так і вчителів. Мене привітно зустрів 8-А клас, в якому я навчаюся. Марно хвилювалася моя мама, адже думала, що в новому колективі я буду відчувати себе самотньою. Ні, однокласники — мої друзі, з якими хочеться спілкуватися не тільки в школі, а й в позаурочний час. Звичайно, мені був потрібен деякий час, щоб звикнути до гомінкого та активного жит-

тя гімназії після навчання у своїй невеличкій малочисельній школі. Приємне враження на мене справили інтер'єр гімназії: великі яскраві картини в коридорах, гарні вазони, затишні сучасні кабінети, зручні диванчики для відпочинку. Уроки в гімназії проходять цікаво завдяки небайдужим до свого предмета вчителям. Вони йдуть назустріч учням, справедливо оцінюють, допомагають, якщо щось незрозуміло, і прагнуть, щоб кожен засвоїв новий матеріал. Тут не тільки цікаво навчатися, але й можна брати участь у концертах та виставах, які так часто відбуваються у гімназії.

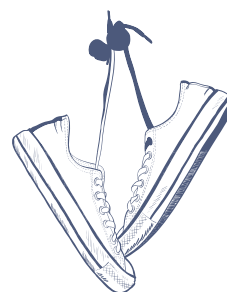

наставників-помічників класних керівників. Старшокласники побажали юним гімназистам успіхів у навчанні, творчих злетів і нагадали правила поведінки («вузлики напам'ять»). Юні гімназисти отримали учнівські квитки. Відтепер вони стали членами великої дружної гімназійної родини. У чудовому виконанні прозвучали пісні на згадку, які подарували Гельфат Діана, Мухаммад Фатіма, Небога Анна. Ведучі свята Твардовський Валентин, Шевчук Ангеліна приєдналися до щирих побажань. А організувала і провела свято заступник директора з навчальної

У вільний час є можливість відвідувати різноманітні гуртки, де можна розвивати свої здібності. Перейшовши в цей чудовий навчальний заклад, я дуже тішуся приємними змінами у моєму житті. Адже тут цікаво, затишно і комфортно!

Анжеліка Войтенко, учениця 8-А класу

Дзвони пам'яті

У всенародній боротьбі з ядерним монстром, що вийшов з-під контролю людини, активну участь брали справжні чоловіки, члени Афгано-Чорнобильського братства «Побратими», які з дня утворення «Дніпровської Січі» протягом 10 років активно з нею співпрацюють. Коротко розповімо про них. Генерал-хорунжий **Павленко Олексій Олексійович** на той час працював головним інженером в управлінні

ні меліоративних систем. Із перших днів брав безпосередню участь у ліквідації наслідків аварії – будував захисні дамби, які й до сьогодні відіграють свою позитивну роль в очищенні води. Значний його внесок також в підтримку колишніх ліквідаторів, збереження пам'яті про їхній подвиг. В селі Страхолисся завдяки його наполегливості і особистому внеску споруджено меморіал ліквідаторам-водникам, активним

На світлинах зліва направо: почесний голова Афгано-Чорнобильського братства «Побратими» Г.Г.Даценко, член Наглядової ради ВГКДО «Дніпровська Січ» В.А.Пономаренко, голова ГО «Побратими» М.А.Гришенков, генерал-хорунжий **О.О.Павленко**, генерал козацтва **П.М.Даневич**

втручанням збережено початкову школу, а в музеї селища Іванків саме ним надана значна частина матеріалів і експонатів. Держава високо оцінила трудові здобутки Павленка О.О., нагородивши його орденом «За заслуги» та присвоївши йому почесне звання заслужений меліоратор України. На жаль, підступний ворог підстеріг Олексія Олексійовича через багато років. 17 грудня минулого року перестало битися його неспокійне серце. Він відійшов у вічність, але пам'ять про його добрі справи буде завжди з нами.

Зовсім молодим, щойно закінчивши пожежно-технічне училище, близько року провів у зоні відчуження лейтенант **Даневич Микола Володимирович**. Його завданням було забезпечення правил дотримання пожежної безпеки на усіх об'єктах зони, задля чого довелося бувати в найнебезпечніших місцях. Його небадужість, бойовий характер, людяність сприяли тому, що Миколу Володимировича було обрано депутатом Голосіївської районної ради та заступником голови ради. Він і сьогодні бере активну участь у військово-патріотичному вихованні молоді, надає значну організаційну, творчу і матеріальну допомогу інвалідам-чорнобильцям, ветеранам похилого віку. І в нашій організації, як заступник голови наглядової ради ВГКДО «Дніпровська Січ», користується беззаперечним авторитетом і повагою. Він — гідний син нашої Батьківщини.

Даневич Петро Миколайович — кілька разів протягом перших днів і місяців після аварії виїжджав до місць несення служби війнами внутрішніх військ, виконуючи важливі завдання з евакуації населення в якості начальника особливої оперативної групи. За внесок у ліквідацію наслідків аварії на ЧАЕС та активну громадську діяльність перший заступник голови Наглядової ради ВГКДО «Дніпровська Січ» генерал козацтва Даневич П.М. нагороджений орденом «За заслуги», багатьма відзнаками міністерств і відомств, громадських організацій України, церковними та козацькими орденами.

Генерал-осавул Ващук С.М. у перші ж дні лиха на кілька діб виїжджав

у складі мобільної групи, забезпечуючи безперервним і надійним зв'язком частини і підрозділи внутрішніх військ, а потім два роки працював у зоні відчуження, особистим прикладом мобілізуючи офіцерів, сержантів і солдат на якісне виконання покладених на них завдань. Сьогодні заслужений працівник культури України Святослав Михайлович Вашук є виконавчим директором МГО «Рівненське земляцтво»,

бере активну участь у роботі з козаками ВГКДО «Дніпровська Січ».

Генерал-осавул **Лепетун Олександр Олександрович** понад шість років, як молодший науковий співробітник Академії наук України, перебував у зоні відчуження Чорнобильської АЕС, вивчав радіаційну обстановку, рівень забруднення територій та визначав шляхи і методику мінімізації впливу наслідків аварії на навколишнє середовище.

Козаки ВГКДО «Дніпровська Січ», учні гімназії № 283 пишуться героями-ліквідаторами і високо цінують їхню мужність, відповідальність і внесок у ліквідацію наслідків аварії на ЧАЕС.

Г.Г.Даценко, заступник голови ВГКДО «Дніпровська Січ», почесний голова ГО «Афгано-Чорнобильське братство «Побратими»

Від роду до роду проростає пам'ять козацьких поколінь і в наше сьогодення. Пливають віки, але козак і козачка непорушно стоять і стоятимуть на варті Української Держави, української мови, історії, культури — величного українського народу.

Козацький родовід Даневичів, Варламових, Шупіків, Рістенків

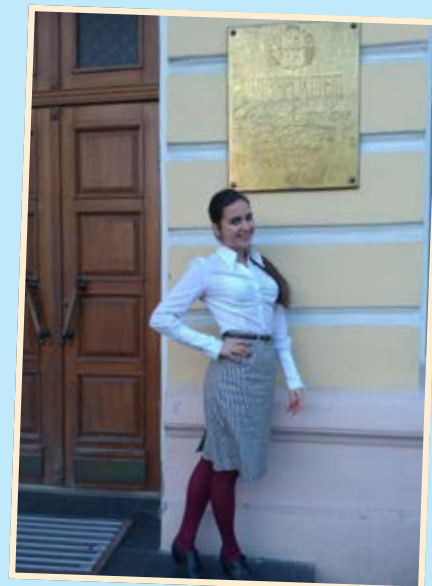
Дитинства перегорнута сторінка

Секрет успішного студентства...

Привіт тобі, любя гімназіє, від студентки-першокурсниці, твоєї випускниці 2013 року!

Тепер я навчаюся у Національному університеті Києво-Могилянська академія. Це один із найстаріших вищих навчальних закладів України, перший ВИШ Києва, історія якого ілюструє складний шлях розвитку нашої нації протягом століть. Свою історію «могилянська» починає майже чотириста років тому, від об'єднання київських братської та лаврської шкіл у Київський колегіум. Тоді, 1632 року завдяки митрополиту Петру Могилі в Києві з'явився заклад, який повністю відповідав вимогам тогочасної європейської освіти. Колегіум, захищаючи українське православ'я, протистояв натиску католицької єзуїтської освіти. Сучасна Києво-Могилянська академія — це навчальний заклад, в якому освіта високого міжнародного рівня поєднується із формуванням позиції справжнього патріота Батьківщини, активного громадянина із широким колом інтересів, гуманістичними переконаннями та свідомо-активною життєвою позицією. Обираючи навчальний заклад, мене — випускницю гімназії № 283 м. Києва, приваблює саме це, бо дух козацького гарту ВГКДО «Дніпровська Січ» відчувається і в стінах мого університету. Гімназія вчила нас бути активними, не боятися брати на себе відповідальність, не панікувати, шукати вихід із найскладніших ситуацій, не просто встигати всюди, але і отримувати від цього задоволення... Спеціальність, яку я обрала, є новою для українських навчальних закладів. Але для демократичних держав піклування про своїх громадян спеціальність «соціальне забезпечення» є традиційною і необхідною. Високий рівень соціального забезпечення має бути притаманний сучасній правовій державі, це — найперша функція і обов'язок її перед своїми громадянами. Думаю, що вибором такої спеціальності я маю завдячувати численним заходам, які відбувалися в нашій гімназії у роки мого навчання: зустрічі із соціальними службами, участь у тренінгах, вихідні години із відповідною тематикою

навчили бути небайдужою і відповідальною не тільки за себе, за свою родину, але і відчувати зв'язок своєї долі із суспільством. В колі обізнаності кваліфікованого працівника сфери соціального забезпечення має бути і знання юридичної бази та вміння співпрацювати із державними органами місцевого самоврядування. Разом із своєю родиною я вирішила одразу опанувати і спеціальність юриста, навчаючись паралельно у Національному авіаційному університеті за спеціальністю «Правознавство». Високим рівнем правової культури має позначатися сучасне покоління молоді, щоб протистояти проявам нечесності та корумпованості. Моє перше МАНівське дослідження було присвячене саме проблемі корупції, шляхам подолання корумпованості та участі громадян у цьому процесі. Вихованці малої академії наук, як ніхто, відчують необхідність ґрунтовних досліджень важливих питань нашої історії, народознавства, соціології, висвітлення маловідомих сторінок літератури, мистецтвознавства, географії, пошуку нових відкриттів у царині точних і природничих наук. Я вдячна своїм педагогічним керівникам за те, що відкрили мені шлях наукового пошуку, за те, що під час наукових районних та міських конференцій я знайшла однодумців і гідних опонентів, деякі з них тепер мої однокурсники. Як же часто я згадую тебе, рідна гімназіє! Ти задаєш своїм вихованцям надзвичайний потенціал та шалений ентузіазм, готовність до участі у всіх заходах тепер вже студентського життя. Особисто я і досі не можу відійти від творчого життя і, напевно, не проходить жодної репетиції, щоб я не сказала: «А у нас в гімназії...», «а ми...» і т. д. Чекати нагоди проявитися довго не довелося: «могиляка» підхопила мене і закрутила у вирі традицій, свят, зустрічей. Протягом вересня-жовтня відбулися День першокурсника, Бал знайомств, акція «Побач!», зустрічі з видатними українськими та іноземними громадськими діячами, науковцями, поетами. Довелося згадати і навички, отримані в ході шкільних толків. Ото

вже і справді поєднання корисного і веселого, приправленого традицією та громадською користю: щороку студенти НАУКМА минають пам'ятник Григорію Савича Сковороди — на удачу! Було б непогано, якби студенти київських вузів взяли шефство над пам'ятками Києва, може, отримали б собі янгелів-охоронців серед діячів минулих епох. У розмовах із однокурсниками часто нагадую людину, що поїхала з рідного дому і тепер, щоб бути до нього ближче, прагне всім розповідати про те, що залишилося вдома. Часто вихваляю гімназійну форму, організацію уроків, технічне оснащення кабінетів, зручні дивани в коридорах... Коли однокурсники і з Києва, і з інших міст України з подивом слухають мої спогади, тоді знову переконуюсь, що мені пощастило навчатися в одному із найкращих, найуспішніших і найзатишніших закладів. Хочеться дуже подякувати усім-усім, хто працює в гімназії, за те, що вони для дітей — друга родина і навчають нас бути родиною... Ось вам і секрет успішного студентства в омріяному вищому навчальному закладі: насолоджуйтесь шкільними роками та вбирайте неоціненні дари, які вам щодня пропонує наша «альма-матір» № 283.

Неділько Марія,
випускниця 11-Б класу, 2013 року,
студентка Національного університету
Києво-Могилянської академії

Хто бореться, той і перемагає!

ІПСА — що за дивне слово, що за дивна аббревіатура і, взагалі, що це таке? ІПСА — це Інститут прикладного системного аналізу на базі НТУУ «КПІ» і пов'язані з організацією в Україні цілеспрямованих наукових досліджень, проведенням і координацією науково-технічної та освітньої діяльності в галузі прикладного системного аналізу, новітніх інформаційних технологій та комп'ютерних наук. Згідно внутрішнього моніторингу якості освіти НТУУ «КПІ» напрями навчання інституту демонструють високий рівень підготовки студентів. Але, на жаль, ІПСА не настільки відомий фа-

культет серед школярів та вчителів, хоча вступити в лави ІПСАшників дано не кожному. Виживає, саме так виживає, на першому курсі теж не кожен, адже витримати стільки технічних та фундаментальних наук можуть не всі студенти. Якщо провести паралель з романом Джоан Роулінг «Гаррі Поттер» і розглянути «КПІ» як Гогвортс, то ІПСА скоріш за все буде факультетом Слизарен, адже знайти наш 35-й корпус не кожному вдається, та, як і в предметі «зілляваріння» в романі, в математичному аналізі все має бути строго «за рецептом». Саме з цього факультету виходять «чарівники» своєї справи, які зможуть втерти носа навіть самому Альбусу Дамблдорю. Закінчивши 1-й курс, я зрозумів, що зробити себе, на початку не маючи нічого, долати труднощі, як акробатичний стрибок на лижах, йти життям, фотографуючи пам'яттю найцінніші спогади, керувати подіями, як гітарним строем: послаблювати, а потім посилювати, аби розбавити буденність, жити сходинка за сходинкою й пориватися вгору, як молодий паросток подорожника, що пробиває асфальт, багато працювати й робити понад можливість, ні за яких обставин не зупинятися після досягнення результату, рухатися вперед, попри всі невдачі й збивати

їх, як кеглі в боулінгу, — програма максимум на всі роки навчання. Для мене ІПСА — це так названа «майстерня», де мене оточують справжні викладачі, які готують успішного студента. Ви запитаете, що мені дала школа, які знання? Я відповім, що школа дала мені міцний фундамент знань, а найголовніше — жагу до знань, все інше у вищому закладі, як я на собі відчув, ви маєте освоїти самостійно, адже самонавчання — найкорисніший навик в цьому житті!! Лев Толстой казав, що необхідно створювати плани, розбивати все по годинах. Єсенін наголошував, що кожного дня треба складати один вірш. Інші вважають, що потрібно займатися тими справами, які подобаються. Я перепробував усе й мене осяяло, що 1-й варіант, із Толстим, неефективний. Бо коли створюєш жорсткий графік, ти ніколи не вкладешся. Намагався фокусуватися на одному, але кожна з проб не мала результату. Пізніше усвідомив: аби досягти успіху, має бути десять невдач. Тим, хто доходить до кінця, перемога здаватиметься в сто разів кращою, ніж розуміння, чого вона була варта. Є ті, хто бореться. А хто бореться — завше перемагає!

**Литвинюк Антон, випускник
2012 року, студент КПІ**

Пишаюсь, гімназіє, тобою!

Дитинство... Скільки незабутніх років ми проводимо у школі! Це наш другий дім. І кожен з нас мріє, щоб у ньому було тепло і затишно, надійно і спокійно. Цей комфорт створюють учні, вчителі, інші працівники. У цьому навчальному закладі я колись навчався і не думав, що буде навчатися тут мій старший син Владислав. Школа чудова. Я спостерігав за тим, як за ці роки вона змінювалась, хоча в роки мого навчання вона була найкращою. Я радий, що мій син обрав саме цей заклад освіти. Школа має прекрасні кадри. Педагогічний колектив сильний, чудове викладання всіх предметів. Шановний Володимир Миколайович — прекрасний керівник, педагог і господар, який живе цією школою. Я люблю свою школу. Люблю згадувати спів дзвоника, який скликав учнів на урок до світлих просторих класних кімнат, перерви, на яких можна було по-

грати в м'яча, збігати до їдальні. Ох, ця їдальня! Які там смачні страви! Наш класний керівник, Людмила Борисівна, була нам другою мамою. Основне педагогічне кредо її — навчити дітей жити, бути людьми на землі. Я любив своїх учителів за чуйне й добре ставлення до нас, за справедливість, за цікаве пояснення нового матеріалу, за особисті якості — тактовність, терпіння. Саме в шкільні роки починаєш розуміти слово дружба. У нас був дуже дружний клас. Кажуть, що товаришів багато, а друг один, такого друга, Павла Ткаченка, я зустрів саме в школі. З ним ми і сьогодні разом. І ось мій син — учень гімназії №283. Перші враження його дуже позитивні. Він обожає класного керівника Юлію Олександрівну; йому подобаються нові предмети: «математика тим, що дуже цікаві задачі та приклади, історія — із цього предмету я дізнаюсь багато про

минуле подобається фізкультура тим, що цікаво виконувати різні фізичні вправи, грати в футбол, волейбол та баскетбол». Сучасна гімназія активізувала позаурочну навчальну і виховну діяльність, сформувала багато традицій, такі як: посвята в гімназисти, козацата, захисники Вітчизни. Протягом року проходять турніри, конкурси, олімпіади, змагання, виставки, зустрічі із визначними особистостями. До цієї гімназії через декілька років ми плануємо віддати і молодшого сина Данилка. Спливатимуть роки, але завжди в нашій пам'яті залишаться добрі, справедливі, люблячі нас учителі. Вони вкладають в нас тепло своєї душі, тому я впевнено можу сказати, що в майбутньому ми виправдаємо їхні сподівання.

**О.В.Божко, випускник 1997 року,
Божко Владислав, учень 5-В класу,
Божко Данило**

Люби свій край і береги свої...

Підростає людина. Світлого вересневого ранку маленький громадянин з букетом квітів і ранцем іде до школи, щоб скористатися своїм правом на освіту. Так відбулося і в моєму житті. Рідна школа № 283... Пройшло вже 16 років з того часу, коли для мене востаннє пролунав шкільний дзвоник. Я навіть не здогадувалася, що школа стане моєю другою домівкою. Скільки спогадів! Згадую першу вчительку, перший диктант і першу оцінку. Саме в школі я не лише навчилася писати, читати, рахувати, а навіть навчилася жити. Адже з першого класу вчителі намагалися прищепити не лише любов до знань, а й віддати частину своєї душі. Я з любов'ю і повагою згадую класного керівника Стоцьку Галину Іванівну. Викладаючи українську мову і літературу, вона вчила добру, справедливості, чесності. Мені дуже подобалася історія України. Цікаво було слухати на уроці розповіді нашої вчительки Слободян

Любові Миколаївни про минуле українського народу. У нашій другій домівці ми пізнавали друзів, раділи, коли отримували п'ятірки, сумували через двійку. У цьому році в моїй школі почала навчатися донька Анна. Коли я привела її 1-го вересня на урочисту лінійку, склалося враження наче я сама повернулася за шкільну парту. За цей час школа зазнала кардинальних змін. Тепер вона вже гімназія № 283. Класи стали затишними та красивими, з'явилося нове обладнання. І це все для того, щоб наші діти старанно вчилися, здобували повноцінну освіту. До речі, у гімназії рейтингова система: чим краще навчаєшся, тим ти вище по шкалі рейтингу. Це гарний стимул для учнів. Кожен намагається краще вчитися, бути дисциплінованим. У цій системі присутній елемент азарту. Кожен з учнів намагається покращити свій результат, піднятися на вищу сходинку. Протягом року проходить багато турнірів,

конкурсів, олімпіад, змагань... У ній прекрасні талановиті викладачі. Вони щоденно сіють зерна своїх знань у душі наших дітей. Через деякий час воно проросте і дасть сходи. Гімназія має свої традиції. Однією з них є свято «Посвята в козачата», що проводиться щороку і приурочене до Дня українського козацтва та Покрови Пресвятої Богородиці. Діти вдягаються в українське вбрання, відбуваються урочисті заходи, приїздить багато поважних гостей, польова кухня пригощає смачною кашею всіх присутніх. Це прекрасне, радісне, урочисте свято, яке захоплює патріотизмом і красою української культури. У наступному році у школі ювілей – 25 років з дня відкриття. Час летить швидко, але завжди з нами найкращі спогади про роки дитинства й юності у рідній школі.

**Маковій Вікторія,
випускниця 1997 року,
Федоровська Анна,
учениця 5-А класу, 2013 р.**

Турбота про освіту

питаннях благодійної діяльності і благодійному фонді та їх значенні під час підготовки навчального закладу до нового 2013-2014 навчального року. З перспективами розвитку столичної освіти познайомила присутніх директор Департаменту освіти і науки міста Києва Добровольська О.М. Цікавим був виступ Швед М.А., заступника директора гімназії з виховної роботи, яка розповіла про розвиток творчих здібностей, фізичного загартування, обдарованості дітей у процесі національно-патріотичного виховання. Наприкінці зустрічі з батьківською громадськістю голова РДА Прокопенко С.М., підводячи підсумки, зазначив, що проблеми освіти він бере під особистий контроль і прикладе всі зусилля,

17 вересня 2013 року у гімназії № 283 відбулась зустріч голови Деснянської районної в місті Києві державної адміністрації Прокопенко С.М. з представниками батьківських комітетів навчальних закладів Деснянського району. Тема зустрічі: «Підготовка навчальних закладів району до нового 2013-2014 навчального року та перспектива подальшої співпраці навчальних закладів та батьківської громадськості». Відкрила збори начальник управління освіти Деснянської районної в місті Києві державної адміністрації Шурко О.В., яка виступила з доповіддю «Підготовка навчальних закладів району до нового 2013-2014 навчального року та перспектива подальшої співпраці навчальних закладів та батьківської громадськості». Директор гімназії Гнатюк В.М. заслужений працівник освіти України зупинився на важливих

щоб освіта Деснянського району посіла передові позиції у місті Києві. Батьки ознайомились з віртуальним туром про гімназію, мали змогу побачити усі кабінети та інші приміщення навчального закладу. На зустрічі також були присутні заступник голови Деснянської РДА Титаренко Ю.Д., перший заступник начальника Деснянського управління освіти Постолюк Т.К., заступник начальника управління Мельникова О.О. та інші відповідальні особи. Директор гімназії Гнатюк В.М. вручив Прокопенку С.М., Добровольській О.М., Титаренку Ю.Д. свою книгу «Я – патріот», в якій висвітлено особливості патріотичного виховання учнів гімназії — членів Всеукраїнської громадської козацької дитячої організації «Дніпровська Січ».

Прес-центр

Тут історія моєї держави

На осінніх канікулах ми з класом відвідали музей Великої Вітчизняної війни, у якому розповідається про історію перемоги радянського народу в боротьбі з німецько-фашистськими загарбниками. Національний музей історії Великої Вітчизняної війни 1941-1945 років щорічно приймає величезну кількість туристів зі всього світу. За деякими даними, з часів відкриття його відвідали більше 21 мільйона чоловік. За розмірами та значенням колекцій музей є одним з найбільших в Україні. Його зібрання, яке постійно поповнюється, нараховує близько 400 тисяч музейних експонатів. На початку 2010 року він поповнився новими експонатами — непрочитаними листами 1941 року, вивезеними фашистами з Кам'янець-Подільська, які донині зберігалися в музеях Відня. Нині деякі з листів дійшли до адресатів із запізненням майже в 70 років. У музеї 16 залів, в яких у хронологічному по-

рядку відображено хід бойових дій на фронтах, показано вирішальні битви: Московську, Сталінградську, Курську, форсування Дніпра, штурм Берліна. Кульмінацією експозиції є зала Пам'яті. У залі Слави, що завершує експозицію, на мармурових пілонах золотом увінчено прізвища близько 12 тисяч Героїв Радянського Союзу. Слухаючи розповідь екскурсовода, ми ніби самі потрапили у грізні роки війни. Хоробрість, патріотизм, відвага бійців заповнили наші серця. Ми відчули надзвичайну гордість за наших предків, які боролись до останнього заради нашого щасливого майбутнього. Ця екскурсія нас дуже вразила. Вона була цікавою і пізнавальною. Ми впевнені, молодому поколінню варто відвідувати такі місця Пам'яті для того, щоб цінувати те, що маємо.

Сидоренко Катерина, Мухаммад Фатіма,
учениці 8-А класу

Стежки пізнання

Напередодні 70-ї річниці визволення Києва від фашистських загарбників наш 6-Д клас, як і багато інших учнів, вшанували пам'ять загиблих у Великій Вітчизняній війні. Ми прийшли до пам'ятника Вічної Слави на могилі Невідомого солдата, щоб низько вклонитися тим, хто ціною свого життя визволив нашу країну від фашизму. Потім відвідали Національний музей історії Великої Вітчизняної війни 1941-1945 років. Цей унікальний Меморіальний комплекс. Його територія — 10 га землі. Він включає в себе музей, монумент Батьківщина-мати, алею міст-героїв, скульптурні композиції «Форсування Дніпра», «Передача зброї», галерею «Герої фронту й

тилу», чашу «Вогонь Слави», виставку бойової техніки та озброєння. Головний експозиційний корпус музею є своєрідним п'єдесталом постаменту Батьківщина-мати. Колекція Національного музею історії Великої Вітчизняної війни є найбільшою серед інших колекцій українських музеїв подібної спрямованості. Тут зберігається понад 300 тисяч експонатів. Відвідування музею було дуже важливим та повчальним для нас. Ми шануємо та пам'ятаємо подвиг народу, низько вклоняємося та дякуємо за мирне небо, намагатимемось бути гідними наших дідів та прадідів.

Нечитайло Єлизавета, учениця 6-Д класу

Кримські мандри

Цієї осені наш 9-В клас здійснив мандрівку до південно-західного Криму. Перед нашими очима постав героїчний Севастополь, Балаклавська морська схованка, величний Бахчисарай. Місто-красень Севастополь підкорив нас з першого погляду. На кожному кроці нагадування про героїчне минуле: пам'ятник затопленим кораблям, пам'ятник Нахімову, діорама «Оборона Сапун-гори 1943 року», Вічний вогонь, де кожних п'ять хвилин грає мелодія «Сапун-гора». Біля музейного комплексу «Оборона Севастополя» представлена техніка часів Великої Вітчизняної війни. На схилах гори збережені та реконструйовані оборонні окопи. Гуляючи по ландшафтному парку музейного комплексу, ми слухали розповідь екскурсовода про ті руйнування, які були тут в часи війни. Оглядаючись

на велетенські дерева та чисте синє небо, серце стискав жах... Балаклава вразила своєю італійською атмосферою. Такого чистого блакитного кольору не побачиш влітку, а генуезька фортеця Чембало додає самотнього колориту. А ще ми відвідали базу підводних човнів Чорноморського флоту. Від грандіозності цього комплексу перехоплювало подих. Годинний переїзд до Бахчисарая переніс нас в епоху панування Османської імперії. Мабуть, немає більш величного місця ніж Бахчисарай. Тепла лагідна долина, затиснута з усіх боків схилами Внутрішнього Пасма Кримських гір, живе за своїми законами. Тут плін часу стає менш помітним. Ще досі нас чекали вузьенькі вулиці, чисті внутрішні дворики та символ могутності — ханський палац. Далі наш маршрут піднімався в гори, до

печерного міста Чуфу-Кале та Свято-Успенського чоловічого монастиря. Існує безліч легенд про виникнення храму. За однією з них пастух на ім'я Михайло побачив на скелі в семи сажнях від землі ікону Богоматері і палаючу свічку перед нею. Селяни з великими почестями перенесли ікону до села, а вранці вона знову опинилася на тому ж самому місці на скелі. Тоді зрозуміли люди, що Божій Матері необхідно, щоб її ікона знаходилася саме тут. І висікли вони в скелі храм, й перенесли туди ікону. Ми також побачили образ Божої Матері над храмом у вигляді темної плями. Диво та й годі. Ця дводенна мандрівка відкрила таємничі куточки нашої Батьківщини, від яких захоплює подих і хочеться пізнавати ще і ще...

Прес-центр 9-В класу

Кроки в успішне майбуття

Знайти в житті своє місце, свою справу — завдання непросте. Активність, свідомість і творча праця є запорукою успішного майбутнього. Тому ми, педагоги гімназії, прагнемо не тільки дати своїм вихованцям ґрунтовні знання з навчальних предметів, а й плекати в них вогник творчості. А творчість, як відомо, народжується там, де є любов до справи, захопленість нею. І успіх буде там, де є любов до того, що ти робиш. Свідченням цього є перемога учениці 10 класу Реутської Світлани у районному конкурсі «Поетична весна» (1 місце). Світлана каже: «Я люблю писати вірші. А участь у цьому конкурсі — це моя перша спроба проявити себе. Тож я дуже рада, що маю хороший результат своєї праці. Успіх окрилив мене, а тому з нетерпінням чекатиму нагоди ще випробувати свої сили у наших творчих конкурсах. «Слався, районе прекрасний...» — вірш учня 8 класу Шліхти Олексія, який посів у цьому ж конкурсі 2 місце. Олексій пише про «час дитинства золотий», про свою велику сім'ю, про рідну гімназію — «його найбільшу гордість», про вчителів, спортсменів і лікарів. Вияв любові до свого краю

і оптимістичний пафос звучать у рядках:

*Нехай квітує місто в місті —
Район наш милий і простий.
Хай небеса нам сяють чисті,
І буде вік цей золотий!..*

Поезії Мухаммад Фатіми розкривають чарівність і неповторність кожної пори року.

*Так бажана і така квітуча
Весна цю довгу зиму прожене,
Розбудить землю, квітами пахуча,
Дерева в шати гарні одягне.*

У цьому конкурсі вірші Фатіми посіли 1 і 2 місце (2011, 2012 р.). З чого починається патріотизм? З того місця, де ти народився, з малої батьківщини, з любові до ранкового туману, до Десни-красуні, до срібного зорепаду над Троїцьким храмом. Про це пишуть у своїй пісні учениці 8 класу Мухаммад Фатіма та Небога Анна. Щемом і гордістю у серці озиваються задушевні і щирі рядки про рідний край — Троєщину. Отож і не дивно, що у конкурсі «Деснянський район...» наші гімназисти також посіли призове третє місце. «Щовесни, коли тануть сніги... ми вшановуєм пам'ять Шевченка...» Щовесни став традиційним конкурсом читців поезій Т. Г. Шевченка. Наші учні є активними учасниками і переможцями цього дійства. Не можна не відзначити ученицю 10 класу Упир Анну, яка впродовж кількох років виборювала перші місця у цьому конкурсі. Твори Кобзаря у виконанні Анни звучать по-особливого проникливо. Може тому, що читає про долю жінки. Аня зізнається: «Лілея, Причинна, Сова, Утоплена, Мар'яна, Катерина, Ганна, Марія... Скільки їх?! І які всі різні!.. На мить щасливі, а навік нещасні... Як глибоко і тонко зміг передати поет трагізм жіночої долі». За традицією, міський етап конкурсу, присвячений поезії Великого Кобзаря, проходить у Національно-

му музеї Т. Шевченка за підтримки Всеукраїнського товариства «Прогрес» імені Т.Г.Шевченка. У цьому конкурсі взяли участь 23 учні з усіх районів Києва — переможці районних етапів конкурсу. Наші учні хоч і не перемогли, зате збагатилися досвідом. Хурцидзе Тамара дуже любить твори Т. Шевченка, багато знає їх напам'ять. «Для мене творчість Т. Шевченка — як Біблія, вічно жива, актуальна, — каже Тамара. — Вражає особисте життя поета. Доля відвела йому лише 47 років, з них 34 прожив у неволі: 24 — під ярмом кріпацтва, 10 — на засланні, а решту — 13 «вільних» перебував під наглядом жандармів. І не зневірився. Він жив, творив, любив. Його життя — приклад любові до України, до жінки-матері, до Бога. Беручи участь у таких заходах, я ще більше відкриваю для себе грані творчості Великого Поета». Щорічний Відкритий конкурс читців «Із янголом на плечі», що проходить в універси-

теті ім. Б. Грінченка, засвідчив, що сьогодні, коли, на жаль, все частіше

домінує в житті матеріальне, є люди, які намагаються виховувати молодь на зразках високого, духовного. Напередодні новорічних свят різдвяна поезія у виконанні наших гімназистів звучала особливо ніжно. Упир Анна (II місце) та Захарчук Вікторія (III місце) читали уривки із творів сучасних поетів, а Волошин Микола декламував «Зимові імпресії» — композицію з поезій улюбленої поетеси Ліни Костенко. Він посів у цьому конкурсі 1 місце та отримав приз глядацьких симпатій. «Творчість Ліни Костенко для мене є знаковою, — ділиться своїми враженнями учасник. — Декламуючи твори цієї по-

етеси, я неодноразово посідав перші місця на міських та Всеукраїнських конкурсах читців поезій. Беручи участь у конкурсі читців поезій «Із янголом на плечі», я мав нагоду ще підвищити свій рівень виконання поетичних творів. Там серед конкурсантів-суперників я знайшов своїх однодумців. Я тішуся тим, що зміг гідно представити свою гімназію на загальноміському рівні та отримав визнання глядачів.»

Бажаємо вам, наші вихованці, нових творчих злетів і перемог!

Т.Д.Радецька, учителька української мови та літератури

Ти є ти, не цурайся себе!

*Скільки української мовної території,
стільки й української державності.*

Іван Заєць

Українська мова — відображення нашої національної культури і стійкості. Вона пройшла крізь віки, крізь усі заборони лише завдяки народові, який боровся, захищав і зберігав її; який готовий був пожертвувати свободою, а іноді і життям заради збереження мови. А зараз, коли Україна отримала суверенність, нарешті позбулася усіляких заборон, той самий народ став байдужим до українського слова, показуючи неповагу перед усім до самого себе і свого минулого. Мене дуже пригнічує байдужість українців до рідної мови. Так вже склалося історично, що ми за багато сторіч піддавалися впливу багатьох мовних етносів. В. Захарченко писав: «Рідна мова дається народові Богом, чужа — людьми, її приносять на вістрі ворожих списів». Серед таких держав не лише одна Україна, в цьому списку Бельгія, Швейцарія, Канада. Але проблема не в одночасному співіснуванні двох мов у межах одного суспільства. Проблема є ставлення до рідної мови. Ні для кого не секрет (і безглуздо це приховувати): мало хто в нашій країні спілкується мовою Кобзаря. Особливо серед підлітків. Доволі не звично почути діалог сучасних тінейджерів на щирій солов'їній. Якщо ви таких почули, то скоріше за все зустріли студентів лінгвістичного університету або... або ви десь у Львові. Це було б схоже на жарт, якби не було правдою. Жахлива істина. Можна багато знайти причин: звичка, зручність, оточення, та жодна з них ніколи не виправдає: «Мне не интересен украинский язык». Це що, звичка: байдужа мова, якою творили Тарас Шевченко, Іван Франко, Леся Українка? Суспільству просто зручно не помічати те, за що боролися і покладали голови Лесь Курбас, Валер'ян Підмогильний або В'ячеслав Чорновіл. Невже ця велика справа збагачення, примноження багатства української думки — лише порожній звук? Невже люди перестали розуміти, що мова — душа народу? Важко це усвідомлювати. Важко зрозуміти чому. Чому люди цураються власного «я»? Невже всі такі лу-

каві? Ні. Я в це не вірю. Не хочу вірити. Ще Тарас Шевченко писав: «І чужому научайтесь, й свого не цурайтесь». Я безмежно дякую своїй гімназії за те, що вона відновлює дух справжніх українців, надихає нас на нові звершення заради України-неньки і дарує нам відчуття того, що в нашому закладі виховують справжніх патріотів, які готові боротися за щасливе буття своєї держави. Впевнена: що ми ніколи не загубилось у цьому світі, якщо в душі лунає колискова неньки, слово батька та напуття дідів-прадівів. Ти є ти, не цурайся себе.

Ісмаїлова Лейла, учениця 10-Г класу

Земля – наш спільний дім

Приблизно половина усіх видів тварин та рослин на землі живе у лісах. Зелені насадження забезпечують нас киснем, допомагають регулювати клімат. Між тим, площі лісів зменшуються і зменшуються...

Як діяти?

- бережіть папір!
- не купуйте речей, зроблених з тропічних твердих дерев;
- більшість таких популярних орхідей походять з лісів, не долучайтесь до їх знищення;
- якщо ви хочете придбати папугу, переконайтесь, що її не взяли з лісу.

Земля — наш спільний дім. Саме тому так важливо піклуватися про неї. Робіть це для себе та майбутніх поколінь.

Прес-центр 7-Д класу

В березні група учнів шостих класів (Ноздрачова Вікторія – 6-Д, Бушуєва Єва 6-Д, Якушин Давид, 6-Д, Вдовик Даша, 6-Є, Довга Крістіна, 6-Є, Пасічник Оля, 6-Б) взяла участь у районному конкурсі екологічних проектів «It's time to ring the bell». Тема конкурсу є дуже актуальною в наш час. На початку свого існування людство жило в гармонії з природою. Сьогодні ж, на жаль, ситуація драматична. Але кожна людина може допомогти змінити ситуацію на краще, зробивши свій внесок в охорону природи. На багатьох енергостанціях використовуються не відновлювальні корисні копалини, такі як нафта, вугілля, природний газ. Вони формуються під землею мільйони років. Їх кількість зменшується з кожним роком і рано чи пізно їх запас вичерпається. Ось чому в наш час велику увагу приділяють альтернативним видам палива.

Ви можете допомогти:

- вимикайте телевізори, комп'ютери, DVD, коли ними не користуєтесь;
- виходячи з кімнати, вимикайте світло;
- кип'ятіть стільки води, скільки вам потрібно в даний момент;
- не залишайте відчиненими дверцята холодильника і не ставте в нього гаряче.

Відходи промислових підприємств дуже забруднюють повітря, яким ми дихаємо, воду, яку п'ємо, землю, на якій вирощуємо овочі та зернові.

Ви можете допомогти:

- не смітіть!
- частіше користуйтеся велосипедом;
- купуйте екологічно чисті продукти.

Кожного року одна країна виробляє приблизно 300 тонн сміття. Ми викидаємо непотрібну їжу, скляні та пластикові пляшки, металеві банки, пакувальні матеріали, папір та картон. Деяке сміття не розкладається протягом тисячі років! Та чи все наше сміття справді сміття?

Ви можете допомогти:

- сортуйте сміття!
- папір чистий з однієї сторони можна використати ще раз у якості чернетки чи для нотаток;
- купуйте перероблений папір!
- використовуйте пакети, які ви купили раніше, для своїх нових покупок;
- не купуйте продукти, що мають за багато пакувального матеріалу.

Дістати воду так легко, що дехто помилково думає, що її запас не вичерпний. Але це не так! Більшість водяних запасів — це солоня вода. Деякі країни не мають взагалі доступу до води, придатної для пиття, і змушені купувати її. У нашій країні одна людина використовує приблизно 150 літрів води на день. Але в країні, де людям вистачає 5 – 10 літрів!

Що ж робити?

- закривайте кран, коли чистите зуби;
- скоротіть час прийому душу до 1–2 хвилин.

Козацькому роду нема переводу, козацька гімназія всім це доводить!

Наша гімназія змалечку виховує у нас дух справжніх українців: для п'ятикласників проводиться посвята в козачата, кожен клас є загonom, який названий на честь видатної особи, яка зробила значний внесок у розвиток України, а в кожному загоні обирається рада козацької старшини. Свято Покрови є важливим для кожного козака і козачки нашої гімназії, насамперед для учнів 10 класів. Для них цей день особливий. Вони складають присягу на вірність своїй державі. Посвята в захисники Вітчизни поділяється на дві частини: урочиста і конкурс пісні та строю. На початку урочистої частини кожному з нас директор дає напуття, наголошуючи на важливій ролі Збройних сил у такий неспокійний час. Учителі із захисту Вітчизни Гулько Володимир Іванович разом із учнями готує дійство, яке допомагає нам зрозуміти громадянську відповідальність

захисника. Для кожного з нас це не просто слова, а усвідомлення, що ти — патріот і оборонець народу, спадкоємець славетних козаків. Хвилююча і врочиста мить — складання обітниць. Наступна частина заходу проходить на подвір'ї гімназії — це конкурс пісні і строю. Кожен клас готується до нього тривалий час. Всі загони вишикувані, класні керівники з гордістю дивляться на вже дорослих, сильних, мужніх хлопців та юних дівчат, берегинь гімназії. Десятикласники роблять урочисте коло стройовим кроком з піснею, а члени журі тим часом уважно спостерігають і оцінюють показову ходу загонів. Переможцем конкурсу став загін імені Максима Залізняка, мій 10-Г клас, і кожному з нас було так тепло і радісно на душі, адже ми — команда і разом здатні на більше! Сподіваюсь, що це не остання спільна наша перемога.

Прес-центр 10-Г класу

Мандруємо Україною разом

Цього року ми вирішили здійснити подорож до Запоріжжя, і, звичайно, як загін ім. Богдана Хмельницького, не могли обминути гордість цього міста — острів Хортицю, найбільший острів на Дніпрі! Хортиця є одним із семи чудес України. Це надзвичайно цікаве місце і, кажуть, щорічно цей острів відвідує близько 200 тисяч туристів. Хортиця прославилась як державний історико-культурний заповідник. На сьогодні на його території розташовано багато об'єктів культурної спадщини, до переліку яких входять о. Байди, 10 пам'яток археології, 10 пам'яток історії, 4 пам'ятки монументального мистецтва та інші. На Хортиці ми відвідали дуже цікавий музей історії запорізького козацтва, відкритий 14 жовтня 1983 року як Музей історії м. Запоріжжя. Побували біля кам'яного стовпа, на якому написано, що тут імовірно вбили князя Святослава, а ще — біля таємничого чорного каменя, який, як вважають, має велику магічну силу. Цей музей присвячений історії українського козацтва, звідки відкривається мальовничий вид на греблю Дніпро-ГЕСу. Також на острові Хортиця є багато назв, пов'язаних з перебуванням тут запорожців: урочище Сагайдачного, Січові ворота, Козача могила та інші, адже у XV сторіччі Хортиця стала центром формування протидії Польщі з боку козаків, які будували тут, як і на інших островах, «засіки». На острові ми дізналися про його природні особливості, про перших поселенців, про Олега та Ігоря і, звичайно, про те, як острів став «серцем» Запорізької Січі. На сьогоднішній день острів внесений в структуру міста Запоріжжя. До речі, Запоріжжя — це архітектурний комплекс, що виріс на берегах Дніпра в 30-х рр. XX ст. У цьому дивовижному місті під час відновлю-

вальних робіт архітектори намагалися надати будинкам той вигляд, який вони мали до війни. Яскравими є не тільки їх фасади, але й внутрішні двори. Це невеликі затишні сквери з лавочками та фонтанами. Цікаво було слухати про пам'ятку міста Запоріжжя — 700-річний дуб. Як свідчить історія, запорізький дуб протягом століть був місцем паломництва мільйонів людей. За легендою, саме під цим дубом у 1675 році козаки писали свого легендарного листа турецькому султану. А за іншою легендою, саме під ним збиралися війська Богдана Хмельницького перед початком Визвольної війни 1648 року. За розповідями, нацисти в період Другої Світової війни хотіли забрати його до Німеччини як символ своєї могутності. Вік дерева нараховує приблизно 600-700 років. Знаходиться по вулиці Тараса Бульби — у північній частині Верхньої Хортиці, сучасного правобережного

району Запоріжжя біля притоки річки Верхня Хортиця. Запорізький дуб завжди був однією з найголовніших загадок про козацтво, але на сьогоднішній день він, не дивлячись на усі зусилля дендрологів, зруйнований. Ще ми завітали до Музею авіації та високих технологій компанії «Мотор Січ», в якому побачили моделі авіаційної техніки в реальних розмірах, колекцію мотоциклів та нагороди і заслуги заводу. І на останок відвідали Музей історії зброї. Там нам презентували всі види холодної та вогнепальної зброї від знаряддя кам'яного віку, кулеметів часів Великої Вітчизняної війни до зброї сучасної: ножі, автомати, кольчуги, шаблі, мечі, сокири, рушниці, самостріли тощо. Запоріжжя — це дуже гарне місто України, в якому я давно хотіла побувати. І я вважаю, що в моїй пам'яті ще надовго залишиться ця незабутня подорож.

Діркач Дарія, учениця 9-Б класу

Відгуки учасників екскурсій

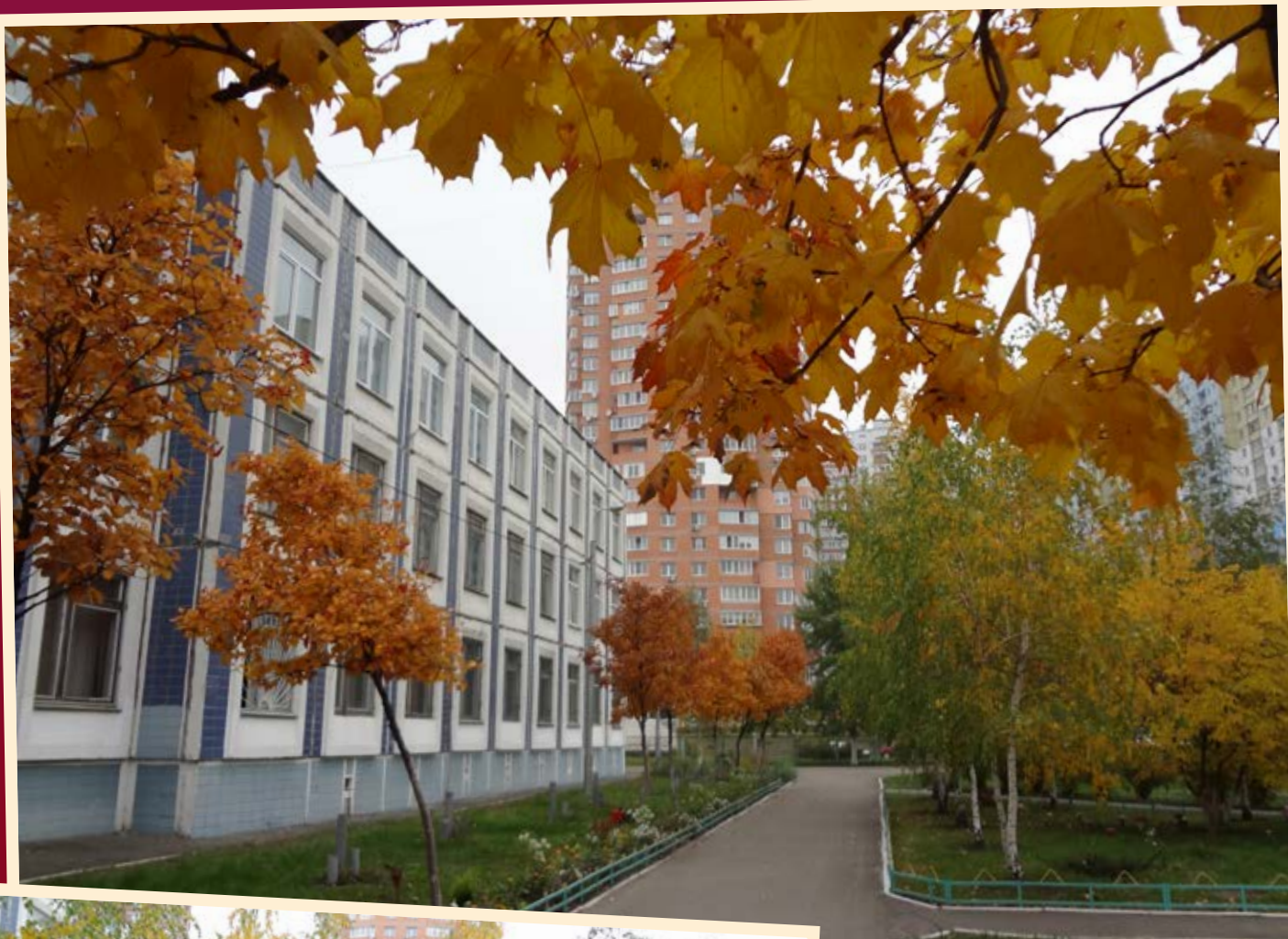
Лавринюк Ірина: «Я давно хотіла побувати на Хортиці. Дуже сподобалась Запорізька Січ, на території якої нам розповіли про життя та визвольну боротьбу козаків, про їх традиції».

Хижняк Олександр: «Мене дуже вразив пам'ятник князю Святославу, який знаходиться у Воскресенському парку на березі Дніпра. Він встановлений у 2005 р. в пам'ять про великого полководця-князя київського Святослава, що загинув у 972 р. на дніпровських порогах».

Діденко Анастасія: «Цікаво було дізнатися, що сам Тарас Шевченко в молоді роки, перебуваючи у свого приятеля в с. Вознесенка (територія сучасного Запоріжжя), посадив грушу на території його садиби, яка досі росте, та вирушив пішки на Хортицю».

Полякова Анастасія: «Запам'яталась зустріч із директором місцевого Музею ретро-автомобілів клубу «Фастон», який повідав цікаві факти з історії життя деяких екземплярів».

Золота осінь на шкільному подвір'ї

Виставка українських оберегів

